

דברי הכנסת

כנס מיוחד

הישיבה השמונים-ושתיים של הכנסת השלוש-עשרה
יום חמישי, י"ז בניסן התשנ"ג (8 באפריל 1993)

ירושלים, הכנסת, שעה 11:00

תוכן העניינים

מסמכים שהונחו על שולחן הכנסת
הודעת הממשלה על מינוי סגן שר במשרד הבינוי והשיכון
הצעה לסדר
ההתערעורות החמורה במצב הביטחוני בארץ
הצורך בנקיטת אמצעים בלתי שגרתיים נוכח ההסלמה במעשי הטרור
ובהפעלת תקנות חירום על-פי החוק
קריאה למצב חירום במדינה
המחנות של ממשלת ישראל התורמות להסלמת הטרור
מצב ביטחון הפנים וקידום תהליך השלום
התנהגותה של האופוזיציה בישראל בתנאי החירום הביטחוניים
הקשיים בביטחון-הפנים
חובת הממשלה להתפטר מייד לאור אי-קיום התחייבויותיה לציבור

מסמכים שהונחו על שולחן הכנסת

היו"ר ש' וייס:

חברי הכנסת, אני פותח ישיבה מיוחדת של הכנסת, יום חמישי, ב' לחול המועד פסח התשנ"ג, 8 באפריל 1993, וזאת על-פי התקנון, על-פי דרישות של חברי כנסת.

בהזדמנות זו אני רוצה לאחל חג שמח לכל בית ישראל וגם לחברי הכנסת; חג שמח, חג של ביטחון אישי, של הנאה בחיק המשפחה ובחיק הטבע.

רחבעם זאבי (מולדת):

איפה הממשלה?

היו"ר ש' וייס:

עכשיו הודעה למזכיר הכנסת.

מזכיר הכנסת ש' יעקבסון:

ברשות יושב-ראש הכנסת, הנני מתכבד להודיע, כי הונחה היום על שולחן הכנסת, לקריאה ראשונה, מטעם חברי הכנסת – הצעת חוק המפלגות (תיקון), התשנ"ג–1993, של חברי הכנסת אלי דיין, יגאל ביבי ושלמה בניזרי. תודה.

היו"ר ש' וייס:

תודה רבה.

הודעת הממשלה על מינוי סגן שר במשרד הבינוי והשיכון

היו"ר ש' וייס:

שר הבינוי והשיכון מבקש למסור לנו הודעה. אחרי זה – הצעה קצרה לסדר לחבר הכנסת עובדיה עלי.

דן תיכון (הליכוד):

האם יש דיון על ההודעה של השר?

היו"ר ש' וייס:

לא. מינוי סגני שרים זה ללא דיון.

דן תיכון (הליכוד):

נדמה לי שאין על כך הצבעה, אבל יש על כך דיון.

היו"ר ש' וייס:

אין הצבעה ואין דיון, חבר הכנסת תיכון. אבל תמיד אפשר לשנות את התקנון.

בבקשה, אדוני השר.

שר הבינוי והשיכון ב' בן-אליעזר:

אדוני היושב-ראש, כנסת נכבדה, חג שמח. על-פי סעיף 34 לחוק-יסוד: הממשלה, אני מתכבד להודיע לכנסת על מינויו של חבר הכנסת אלי בן-מנחם לכהונת סגן שר במשרד הבינוי והשיכון.

בהתאם לסעיף 36 לחוק האמור, יתבטל מינויו של חבר הכנסת אלי בן-מנחם כסגן שר במשרד ראש הממשלה עם כניסתו לתפקידו כסגן שר במשרד הבינוי והשיכון. אני מודה לך, אדוני היושב-ראש.

היו"ר ש' וייס:

אני מודה לשר הבינוי והשיכון.

דן תיכון (הליכוד):

מה הוא יעשה?

היו"ר ש' וייס:

זה בדיון הבא.

אני רוצה לברך את סגן השר אלי בן-מנחם ולאחל לו הצלחה בתפקידו במשרד החדש.

הצעה לסדר

היו"ר ש' וייס:

חברי הכנסת, הצעה קצרה לסדר של חבר הכנסת עובדיה עלי. בבקשה. הנה ראש הממשלה נמצא כאן. אם ירצה, יוכל להגיב.

עובדיה עלי (הליכוד):

אדוני היושב-ראש, רבותי חברי הכנסת, אני מבקש להתייחס להתנפלות החוזרת על ראש השב"כ. כמי שמכיר את האיש, העושה עבודת קודש מסורה מאוד להבטחת ביטחון עם ישראל, נראה לי כי ההתנפלות עליו, הנובעת ממניעים אישיים ומתככים אישיים, פוגעת לא רק בראש השב"כ, אלא פוגעת בשב"כ כולו. במיוחד חמור הדבר מאחר שהוא נעשה בעיצומם של ימים אלה, שבהם השב"כ נאבק יום יום להבטחת שלומנו ולאיתור מבוקשים. במקום שנאפשר להם לעבוד בשקט ולעשות את מלאכתם נאמנה, כפי שהם עושים זאת, אנו עסוקים בנושאים טפלים, בזמן שראש השב"כ מנוע מלהגיב על הדברים שאומרים נגדו.

נראה לי שהכנסת צריכה לתת גיבוי ולחזק את ידיו של ראש השב"כ ואת ידי כל העושים במלאכה, ולדחות בשאט נפש את כל התכנות האישית הזאת.

היו"ר ש' וייס:

תודה רבה. חברי הכנסת, זו היתה הצעה לסדר במסגרת התקנון. אם ראש הממשלה ירצה להתייחס לזה במהלך דבריו, זאת תהיה זכותו. ולא, אפשר יהיה להעלות את זה עם חידוש עבודת הכנסת, כאשר נשוב מן הפגרה.

ההתערערות החמורה במצב הביטחוני בארץ

היו"ר ש' וייס:

חברי הכנסת, אנחנו עוברים עכשיו להצעות דחופות לסדר-היום. אני רוצה להזכיר לנואמים, שעל-פי התקנון יש שבע דקות לכל נואם, ואני מקווה שנעמוד בכללי התקנון.

ההתערערות החמורה במצב הביטחוני בארץ – ינמק את ההצעה חבר הכנסת בנימין נתניהו. זאת הזדמנות לברך אותו לבחירתו ולאחל לו הצלחה בתפקיד.

בבקשה, חבר הכנסת נתניהו.

בנימין נתניהו (הליכוד):

תודה רבה.

אדוני היושב-ראש, אדוני ראש הממשלה, חברי הבית, קראנו למושב חירום של הכנסת באמצע חג הפסח משום שהמצב במדינה הוא מצב חירום. אני חושב שהרבה שנים לא ידענו הידרדרות כזאת בביטחון הפנים ובתחושת הביטחון הבסיסית ביותר של אזרחי ישראל.

עם כל הכבוד, אדוני ראש הממשלה, הפתרון שהצעת, הפתרון של סגר על יהודה, שומרון ועזה, הוא פתרון זמני, שאין בו פתרון של ממש לאורך זמן. אם לא תסיר את הסגר הזה, תסרטט את קווי המדינה הפלשתינית ותביא סכנה אסטרטגית על עצם קיומה של ישראל. אם כן תסיר את הסגר הזה, וכל הסימנים מראים שבהדרגה כך אתה עושה, הרי הכול, או הרוב, יחזור לקדמותו.

לכן באנו היום להציע פתרונות של ממש, משום שהמלחמה בטרור הוא מעל לכיתיתות או סיעתיות או מפלגתיות, היא צריכה לאחד את כולנו במדיניות נכונה.

אמרתי שאנחנו נהווה אופוזיציה תקיפה ואחראית. פירוש הדבר שאנחנו נתמוך במהלכים תקיפים ואחראיים של הממשלה למלחמה בטרור. אני מדגיש "אחראיים", כי הכוונה שלנו איננה לצעדים שנותנים אולי ביטחון רגעי לטווח הקצר, לשבוע-שבועיים, אבל מסכנים את ביטחון המדינה לטווח הביניים ולטווח הארוך. הדבר שנראה לנו חיוני כרגע הוא הכרזה על מצב חירום כדי להילחם בטרור; מצב חירום לאומי.

הדבר הזה כולל צעדים רבים, אבל בכוונתי להתרכז היום במהלך חקיקתי מהיר, שהבית הזה יכול לסייע בו, למלחמה נגד מתקפת הטרור. הכוונה היא לחוקים שיאפשרו פעולה נגד ארגוני החזית למיניהם שמפרנסים את הטרור ומפעילים אותו, חוקים שיאפשרו פעולה ואת ההענשה של המבצעים עצמם, וחוקים שיאפשרו הגנה עצמית נוספת לאזרחי ישראל.

שמעתי את דברי ראש הממשלה וגם קראתי את דברי סגן הרמטכ"ל, שאמרו כי בעצם העדר חוקים כאלה והמצב החוקי הקיים מפריעים לצה"ל ולכוחות הביטחון בביצוע מלאכתם. לכן הליכוד יגיש, מייד אחרי הפגרה, ארבעה חוקים לאותו משטר חירום, ולזמן מוגבל; אני מדגיש – זמן מוגבל. הכוונה היא להתגבר על הגל של הרגע, ולכן תוקפם של החוקים האלה יהיה מוגבל בזמן. אני קורא לממשלה להצטרף לחקיקה הזאת.

אנחנו נגיש את החוקים הבאים: ראשית, חוק לפישוט הליכי הגירוש. כלומר, העתירה לבג"ץ תיעשה מחוץ לגבולות המדינה על-ידי המגורש. שנית, הריסת בתים ללא אפשרות ערעור לבג"ץ על בסיס החלטת אלוף הפיקוד. שלישית, גזר-דין מוות למחבלים אכזרים במיוחד, וגזר-הדין הזה יחול, בניגוד למצב הקיים, לא רק על אמצעי – – –

אברהם בורג (העבודה):

הערעור יהיה לפני או אחרי ביצוע גזר-דין מוות?

עבד-אלוהב דראושה (מד"ע):

זה חל גם לגבי רוצחים יהודים?

בנימין נתניהו (הליכוד):

לא רק על מקרי רצח אכזריים שנעשו – – –

עבד-אלוהב דראושה (מד"ע):

אפליה בין דם לדם – – –

היו"ר ש' וייס:

חבר הכנסת דראושה, על-פי התקנון אין חובה לענות על קריאות ביניים.

עבד-אלוהב דראושה (מד"ע):

הוא צריך לענות.

היו"ר ש' וייס:

חבר הכנסת דראושה, מספיק, אין חובה לענות על קריאות ביניים.

עבד-אלוהב דראושה (מד"ע):

אתה מסכים להבדיל בין דם לדם?

היו"ר ש' וייס:

חברי הכנסת, הרי הדברים מושמעים כאן עשרות פעמים. אני מציע לא להתרגש. זו לא הפעם הראשונה שהרעיון עולה. אתם תענו לו.

עבד-אלוהב דראושה (מד"ע):

חובתו הציבורית להבהיר את החוקה.

בנימין נתניהו (הליכוד):

אדוני היושב-ראש, הכוונה להחיל את החוק הזה לא רק על מקרי רצח אכזריים במיוחד שנעשו עם כלי ירייה, כפי שהחוק הנוכחי עושה, אלא בעיקר – או להוסיף על כך, כמובן, רציחה באמצעים אחרים, כמו בגרזינים או בסכינים, מה שאנחנו עדים לו לאחרונה.

רביעית, אנחנו נציע חוק לוויסות הליכי החימוש לאזרחים יוצאי יחידות קרביות, והכוונה היא להעביר את ההחלטה מקריטריון שרירותי של משרד הפנים לקריטריונים מוסדרים, שינוהלו על-ידי משטרת ישראל.

אדוני ראש הממשלה, אלה כמה מן הצעדים הדחופים. ייתכן שתמצא להוסיף עליהם. אני רוצה לראות אם אתה מצטרף אלינו ביוזמה הזאת או שאתה מסתתר מאחורי טיעונים משפטיים.

אלי גולדשמידט (העבודה):

דליה איציק (העבודה):

כל פעם אתה מגיע לשיאים חדשים.

יורם לס (העבודה):

זה יחסל את הטרור?

היו"ר ש' וייס:

חברי הכנסת, חבר הכנסת יורם לס, זו ישיבה בחול המועד, אנחנו צריכים לסיים אותה עד 19:00
18:00. הרי עכשיו אני צריך להוסיף לו זמן.

דליה איציק (העבודה):

אלי גולדשמידט (העבודה):

היו"ר ש' וייס:

חבר הכנסת אלי גולדשמידט, גמרנו, התגובה מספקת. בבקשה.

בנימין נתניהו (הליכוד):

אני שם לב, שכל פעם שהאופוזיציה או מישהו מעלה הצעה קונקרטית למלחמה בטרור, מסבירים לנו שאי-אפשר, מסבירים לנו שהבעיה היא האופוזיציה, שהבעיה היא התקשורת – אבל לא להילחם בטרור.

יורם לס (העבודה):

היו"ר ש' וייס:

חבר הכנסת לס, אני קורא אותך לסדר. אני ממש מתבייש לעשות זאת.

עמיר פרץ (העבודה):

הייתם בקואליציה לא מזמן.

היו"ר ש' וייס:

חבר הכנסת עמיר פרץ, אתה מבין מה ההמשך. אתם לא מבינים מה ההמשך של זה?

טלב אלסאנע (מד"ע):

היו"ר ש' וייס:

חבר הכנסת אלסאנע, האם כך אנחנו מתחילים? צפויות לנו שעתיים של צעקות. אי-אפשר כך, מספיק. בבקשה.

בנימין נתניהו (הליכוד):

אני דווקא מתרשם מהלהט האופוזיציוני של חברי הקואליציה. הם כנראה רוצים לחזור לתפקיד. נעזור לכם להגיע לשם.

נוסף על ההצעות בנושאים הביטחוניים, אנחנו מאמינים שאפשר לצמצם את התלות בעובדים זרים, או יותר נכון – בעובדי יש"ע הערבים.

אברהם פורז (מרצ):

— — — "הקו הירוק" — — —

בנימין נתניהו (הליכוד):

על-ידי ניווד עובדים בין-לאומיים, אין שום סיבה שנבקש מישראלים לעשות עבודות שהם לא יעשו. לא נחזיר את המדינה לשנות ה-50. אבל אפשר בהחלט לאפשר לעובדים זרים, עובדים מאסיה, למשל, להיכנס כאן במספרים מוגדלים. עצם ההכנסה הזאת, אדוני ראש הממשלה, תבהיר לפועלי יש"ע — —

חיים אורון (מרצ):

— — —

אברהם בורג (העבודה):

— — —

בנימין נתניהו (הליכוד):

— — שהם בהחלט תלויים בנו ולא אנחנו תלויים בהם.

דוד צוקר (מרצ):

ביבי ומלך סיאם.

בנימין נתניהו (הליכוד):

בססמה של עבודה עברית הממשלה הזאת מנציחה עבודה ערבית. אני מציע לך לשנות את המדיניות של ניווד עובדים, לאפשר לעובדים בין-לאומיים, לעובדים זרים, להיכנס למדינה. הרי תעשו זאת בסופו של דבר. בסופו של דבר, אתם עושים באיחור רב מעט מדי ממה שאנחנו מבקשים.

דוד צוקר (מרצ):

אברהם בורג (העבודה):

היו"ר ש' וייס:

חבר הכנסת צוקר, אתה מבקש בוודאי שהנאום יימשך שעה. בבקשה. אין לזה סוף. אתם תפריעו, ואני אאפשר לנואם לסיים את זמנו, ואני אנכה לו את זמן ההפרעות. אי-אפשר כך. אחר כך יפריעו לאחרים. בבקשה.

חגי מירום (העבודה):

תתרכז בטרור.

היו"ר ש' וייס:

חבר הכנסת מירום, נדמה לי שאתה נואם היום, ואז תוכל לבקר את הנאום של חבר הכנסת נתניהו. בבקשה.

בנימין נתניהו (הליכוד):

אדוני היושב-ראש, במקום לעשות את הדברים הנחוצים, הממשלה ודובריה אומרים דבר אחד. הם אומרים: אין פתרון לטרור. או יותר נכון, הם אומרים: יש רק פתרון מדיני לטרור. כאשר שואלים: מהו הפתרון המדיני לטרור? הם אומרים עכשיו דבר חדש. הם אומרים: מה שדרוש זה הפרדה; הפרדה בין שני עמים. אני שאלתי: מה זה הפרדה, למה מתכוונים בהפרדה? כי מה נעשה? נחזיק את הסגר הזה שבועיים, חודשיים, שנתיים, עשר שנים?

אתמול שמעתי את התשובה. שמעתי את זה מפי שרת העבודה והרווחה. שמעתי את השרה אורה נמיר אומרת את הדבר הבא בשידור "מבט". היא אמרה: את שאלת העובדים נסדיר בהסדר שלום על-ידי שתי המדינות. ואני שאלתי, אדוני היושב-ראש, איזה מדינות?

בנימין טמקין (מרצ):

תצטט נכון – – – היא אמרה בין מדינות.

דוד צוקר (מרצ):

אתה יודע שאתה מצטט לא נכון.

לימור לבנת (הליכוד):

– – –

היו"ר ש' וייס:

חבר הכנסת צוקר, אני קורא אותך לסדר. היום אני אצטרך להוציא, מה לעשות. חבר הכנסת צוקר, קראתי אותך לסדר בפעם הראשונה.

חיים אורון (מרצ):

– – –

אברהם בורג (העבודה):

– – –

היו"ר ש' וייס:

חבר הכנסת בורג, זה לא ביבי אלא חבר הכנסת נתניהו פה.

בנימין טמקין (מרצ):

– – –

היו"ר ש' וייס:

חבר הכנסת טמקין, אני מוסיף לנואם עוד דקה. אם תפריעו זה יימשך עד אין סוף. בבקשה.

בנימין נתניהו (הליכוד):

אני שאלתי את עצמי. הכוונה של ההפרדה יכולה להיות רק דבר אחד. ההפרדה היא הפרדה של עמים, לשיטתכם; הפרדה של עמים לשתי מדינות. וגם אם אינכם רוצים לומר זאת, כי אתם מעדנים זאת, אתם מסווים זאת, אינכם רוצים לומר לציבור שמה שאתם באמת מאמינים הוא, שהפתרון הוא ליצור מדינה פלשתינית. אתם פולטים זאת, אתם מוציאים זאת החוצה. אתם לא מרמים איש, לא אותנו, לא את הציבור הערבי, ואני מוכרח להגיד לכם – גם לא את הטרור הערבי, כי הטרור הערבי מבין היטב מה המסר שלכם. אם הפתרון לטרור הוא ההפרדה, אז יותר טרור יקדם את ההפרדה. ומזמן שאתם הגעתם לשלטון הטרור קלט את המסר, הוא יודע עם מי יש לו עסק, והוא לוחץ והוא תוקף כדי להשיג אותה הפרדה.

אדוני ראש הממשלה, אבל הפרדת עמים, כפי שאתה עצמך דיברת, הפרדה – פירוש הדבר לשים סכין על צווארה של המדינה כולה. כי אם תפסול אותה מדינה פלשתינית, לא רק שלא תפתור את הבעיה של הסכינאות, אלא תביא איום קיומי על מדינת ישראל.

לכן מה שדרוש עכשיו הוא לא סגר מלאכותי, שבלאו הכי ייפרץ, מה שדרוש הוא צעדים אמיתיים למלחמה בטרור. אם אתה תנקוט צעדים כאלה, תמצא בנו שותפים מלאים. אם תמשיך במדיניות הכניעה, המחווה, שעכשיו, אני מבין, גם כוללת את הכנסתו של פייצל חוסייני כראש המשלחת הפלשתינית, מהלך שבו אתה תשחק לידיהם של אלה שרוצים להחיל את האוטונומיה בירושלים – אם תמשיך במדיניות הזאת, תגביר את הטרור.

האפשרות כרגע היא אחת: להחליף את המדיניות מייד – להכריז על משטר חירום ולהתחיל להילחם לא באופוזיציה, לא בתקשורת, אלא בטרור עצמו; להפסיק לעודד אותו, להתחיל להילחם בו. אם אינך יכול לעשות זאת, זו הצדה ותן לאלה שיכולים לעשות את העבודה להחזיר את הביטחון לעם.

חגי מירום (העבודה):

מה זה "זוז הצדה"?

היו"ר ש' וייס:

אני מודה לחבר הכנסת נתניהו.

הצורך בנקיטת אמצעים בלתי שגרתיים נוכח ההסלמה במעשי הטרור

ובהפעלת תקנות חירום על-פי החוק

היו"ר ש' וייס:

אני מזמין עכשיו את חבר הכנסת משה פלד: הצורך בנקיטת אמצעים בלתי שגרתיים נוכח ההסלמה במעשי הטרור ובהפעלת תקנות חירום על-פי החוק. חבר הכנסת פלד, בבקשה.

משה פלד (צומת):

כבוד היושב-ראש, כנסת נכבדה, חג שמח ומועדים לשמחה. "בליל החג, עם תום הסדר עם משפחתי בתל-אביב, חזרתי לצפון בכביש ואדי-עארה וחששתי מהנסיעה באזור המסוכן הזה" – כך אמר לי ידיד – – –

אברהם פורז (מרצ):

— — —

חיים אורון (מרצ):

— — —

אברהם רביץ (יהדות התורה):

— — —

היו"ר ש' וייס:

חברי הכנסת. חבר הכנסת אורון. יש לי בקשה. חבר הכנסת רביץ, תקשיב לי רגע, הוא נסע בחול המועד.

אברהם רביץ (יהדות התורה):

— — —

אברהם בורג (העבודה):

— — — משבר אפוזיציוני.

היו"ר ש' וייס:

חבר הכנסת בורג, תקשיב לי. אני קראתי היום ב"ידיעות אחרונות" רשימה קצרה של הסופר הפרלמנטרי של "ידיעות אחרונות", חיים שיבי מיודענו. הוא כותב כך: "הליכוד: נסעיר הבוקר את הכנסת". אני רואה שאתם החלטתם לאמץ את הכותרת הזאת בכיוון ההפוך. האם אתם חושבים שנוכל כך לנהל את ישיבת הכנסת? אני פונה לחברי סיעת מפלגת העבודה ולחברי סיעת מרצ לסייע לנו בניהול ישיבה סבירה. זהו, מספיק.

אברהם פורז (מרצ):

— — —

היו"ר ש' וייס:

לרבות חבר הכנסת פורז. אחר כך אל תבואו בטענות, שלא מאפשרים לדוברי הממשלה לדבר. זה לא יכול להיות חד-סטרי. נא להמשיך.

משה פלד (צומת):

— — — כך אמר לי ידיד למחרת ליל הסדר, והפחד עדיין נסוך על פניו.

ידיד אחר אמר לי בעצב בליל הסדר כך: "מחר, בחג — — —

אברהם בורג (העבודה):

תלוי מי הם ידידיך.

היו"ר ש' וייס:

חבר הכנסת בורג, אני קורא אותך לסדר בפעם הראשונה.

משה פלד (צומת):

— — — "מחר, בחג, אמורה היתה משפחתי, שעלתה לארץ לפני שנתיים, לבוא לקיבוץ, אולם החליטה שלא לבוא מתוך החשש מהנסיעה בוואדי-עארה".

יש אומרים כי ההיסטוריה חוזרת על עצמה. לי נדמה — — —

וליד חאג' יחיא (מרצ):

מה אתה אומר?

משה פלד (צומת):

לי נדמה, כי ההיסטוריה פשוט ממשיכה את עצמה בווריאציות ובגוונים משתנים. את תחושת הציבור אי-אפשר להסתיר, גם לא צריך להסתיר, כי תחושת הציבור היא נייר הלקמוס הרגיש והחשוב ביותר להוויית החיים בארץ הזאת.

"בטרור הסכינאי אין סכנה קיומית, אולם יש בו נזק אדיר למצב הרוח הלאומי ולהשפעות הפסיכולוגיות שיש לו עלינו — — —

היו"ר ש' וייס:

חברי הכנסת, אני מבקש לשבת, לא לנהל עכשיו ישיבות במליאה. חבר הכנסת איתן, שב במקומך, בבקשה. חבר הכנסת וליד צאדק, נא לשבת. חבר הכנסת איתן.

מיכאל איתן (הליכוד):

אני עוסק בענייני הציבור.

היו"ר ש' וייס:

בכל זאת, זימנו ישיבת פגרה ביוזמת האופוזיציה, תנו לאיש אופוזיציה לדבר.

משה פלד (צומת):

"בטרור הסכינאי אין סכנה קיומית, אולם יש בו נזק אדיר למצב הרוח הלאומי ולהשפעות הפסיכולוגיות שיש לו עלינו. אין ספק שאווירה קשה בקרב הציבור בארץ מעודדת אותם, שפיגוע מוצלח מעודד אותם, והם מודעים להשלכות הפוליטיות האפשריות בתוך מדינת ישראל." אלה הם ציטוטים מתוך ריאיון של ערב חג עם ראש אמ"ן. ולי אין ספק, כי המצב שאליו הגענו איננו אשמתה של האופוזיציה. גם לא נאומים חוצבי להבות של ראשי האופוזיציה הם שגורמים לטרוריסטים לבצע את זממם, כדברי חלק מאנשי השמאל המרכיבים את הממשלה, כי אם דברי פיוס וכניעה של שריה.

הטרור מלווה אותנו למעלה מ-100 שנים של התיישבות ומאבק על הארץ הזאת. הציבור למד וידע לחיות אתו. אלא שהיום הגיעו מים עד נפש, שכן רמה כזאת עוד לא חווינו, ונדמה כי ממשלת השמאל מושכת את הלגיטימציה שלה מערביי אש"ף בפרלמנט היהודי אל סף של סיכון של קיום, והשאלה הגדולה היא אליך, כבוד ראש הממשלה – – –

היו"ר ש' וייס:

אני מבקש שתפסיקו את השיחות ליד הדלת ולסגור את הדלתות.

האשם מחאמיד (חד"ש):

סליחה, אולי אפשר להסביר את המשפט האחרון?

היו"ר ש' וייס:

לא, אי-אפשר, יש לו דקה וחצי, הוא לא יספיק להסביר.

משה פלד (צומת):

איזה דקה וחצי?

עבד-אלוהב דראושה (מד"ע):

שיחזור בו מהחוכמה המטופשת הזאת שלו, מדברי הרשע שלו.

היו"ר ש' וייס:

חבר הכנסת דראושה, אני קורא אותך לסדר.

עבד-אלוהב דראושה (מד"ע):

היו"ר ש' וייס:

סלח לי, קראתי אותך לסדר. אינני יכול בכל דיון מדיני להקדיש חצי מהדיון לקריאת החברים לסדר.

עבד-אלוהב דראושה (מד"ע):

אדוני, אולי לא שמעת ---

היו"ר ש' וייס:

שמעתי, ואני אגיב.

האשם מחאמיד (חד"ש):

אתה לא מגיב.

היו"ר ש' וייס:

אני מגיב.

האשם מחאמיד (חד"ש):

היו"ר ש' וייס:

חבר הכנסת האשם מחאמיד, אני קורא אותך לסדר. תסלח לי, אתם האחרונים שצריכים להיות מעוניינים שלא יהיה אפשר לדבר בבית הזה.

עבד-אלוהב דראושה (מד"ע):

היו"ר ש' וייס:

חבר הכנסת דראושה, אני קורא אותך לסדר בפעם השנייה.

טלב אלסאנע (מד"ע):

היו"ר ש' וייס:

חבר הכנסת אלסאנע, אני קורא אותך לסדר.

האשם מחאמיד (חד"ש):

היו"ר ש' וייס:

חבר הכנסת האשם מחאמיד, תפסיק.

האשם מחאמיד (חד"ש):

היו"ר ש' וייס:

חבר הכנסת מחאמיד, אני קורא אותך לסדר עכשיו.

טלב אלסאנע (מד"ע):

היו"ר ש' וייס:

חבר הכנסת אלסאנע, אתה יודע שכשהיה דיון בוועדת הפנים אני הגבתי מייד.

חיים אורון (מרצ):

וליד חאג' יחיא (מרצ):

היו"ר ש' וייס:

אתם רוצים שאני אוציא אתכם מן האולם? חבר הכנסת דראושה. חבר הכנסת רן כהן, אנא, תעזור לי שם. אתם רוצים שלא נוכל לקיים ישיבות כנסת? חבר הכנסת דראושה, זו המטרה שלך?

עבד-אלוהב דראושה (מד"ע):

לא. ---

היו"ר ש' וייס:

ביקשתי ממך שתפסיק. אינני רוצה להוציא אותך מהאולם. אני מבקש מחברי הכנסת להפסיק. חברת הכנסת לבנת, שבי בקשה.

לימור לבנת (הליכוד):

עבד-אלוהב דראושה (מד"ע):

שאול יהלום (מפד"ל):

היו"ר ש' וייס:

חבר הכנסת שאול יהלום, חבר הכנסת יהלום, אני קורא אותך לסדר. אני אוציא היום חברי כנסת. נגמר הסיפור הזה.

שאול יהלום (מפד"ל):

היו"ר ש' וייס:

חבר הכנסת שאול יהלום, אני קורא אותך לסדר בפעם הראשונה. אני מבקש מכל חברי הכנסת, זאת גם הערה על דברים שהיו באחת הוועדות לפני שבוע, לשמור על מידת ריסון, שנוכל לקיים בבית הזה חיים דמוקרטיים מתקבלים על הדעת. זה הכול. בבקשה להמשיך.

משה פלד (צומת):

חייבות להיות עצירה וחשיבה רצינית והחלטה דרמטית על הכרזת מצב חירום. צריך להכיר בכך, שאנו חיים במצב חירום של "מלחמת טרור", ולא בימים כתיקונם עם "הפרעות סדר" וטרור ספורדי. ויש להתאים את כללי המשחק למתרחש. הנהגת "מצב חירום" בחקיקה לפרק זמן קצוב תאזנת לכול, שכללי המשחק משתנים. היא תעמיד את הדבקות במשימה מעל לכל שיקול ותאפשר לבחון את מפקדי השטח על-פי הצלחתם המלאה ולא על סמך הסבריהם.

ישראל יכולה וצריכה לנקוט צעדים שונים, ולא למהר – – –

שאול יהלום (מפד"ל):

— — —

היו"ר ש' וייס:

חבר הכנסת יהלום, מה אתכם?

אביגדור קהלני (העבודה):

אולי אפשר לבקש – – –

היו"ר ש' וייס:

אולי אפשר לא להפריע עכשיו?

משה פלד (צומת):

אם תחכה, אגיד לך. חבר הכנסת קהלני, אם תהיה לך סבלנות, אגיד לך.

אביגדור קהלני (העבודה):

אני רוצה להבין – – –

משה פלד (צומת):

הנה אני אגיד לך.

היו"ר ש' וייס:

רגע, רגע, אתה עוד לא תגיד לו. חבר הכנסת קהלני, אני פונה דווקא אליך כחבר כנסת מאוד סולידי, במובן הטוב. הרי כל שאלה גוררת תשובה, והתשובה גוררת שאלה – – –

שלמה בוחבוט (העבודה):

היו"ר ש' וייס:

חבר הכנסת בוחבוט, עליו לסיים.

משה פלד (צומת):

מה? אני עוד לא דיברתי. מה זה עלי לסיים?

היו"ר ש' וייס:

אני מבקש לא להתווכח על הזמן. עברו כבר שמונה דקות, ואני מנכה לך דקה. תתרכז, תסיים, ואנחנו ממשיכים. יש שבע דקות לכל נואם, זהו התקנון. בבקשה.

משה פלד (צומת):

מדוע שנסכים לשיחות השלום עם פלשתינים או סורים, הכרוכות בווייתורים מרחיקים לכת מצדנו, כל עוד אין סיכוי להביא להסדר כולל בינינו לבין המאיימים עלינו? איזו משמעות תהיה לשלום האמור להיות מושג, אם העירקים, שהם הפטרונים של אש"ף, או אירן, שהיא האפטרופוס של ה"חמאס", יישארו מחוץ למעגל וימשיכו לאיים על קיומנו? אינני מתנגד לשלום, רק שיהיה על בסיס הקווים הטריטוריאליים הקיימים, ולא על בסיס הנסיגות.

ב. אם הפלשתינים רוצים להתמיד בשיחות השלום עמנו, יישר כוח. אך בתנאי מפורש שהאלימות, הטרור והאינתיפאדה יבואו אל קצם, ומייד. בכך יהיה מבחנם האמיתי.

היו"ר ש' וייס:

אני מבקש לסיים.

משה פלד (צומת):

ג. על כל מדינה הנושאת ונותנת עמנו או המאיצה בנו – – –

היו"ר ש' וייס:

רק רגע, סליחה, זה לא על חשבונך. חבר הכנסת גל, חבר הכנסת צוקר, גונן שגב, חברי הכנסת, נא לא להסתובב, לא לדבר, אי-אפשר כך. חבר הכנסת וליד צאדק, שומעים עד כאן את השיחה האישית שלך עם מזכירת הסיעה. ואני מבקש מחברי הממשלה לא לנהל לי עכשיו את הישיבות. זה לא הולך כך. וכאשר עומד פה חבר כנסת, לא להצטופף בתור. אחד גומר, השני ייגש. אני מבקש להפסיק את השיחות. זה יימשך עד אין סוף היום. חבר הכנסת פלד, נא להתרכז ובמשפט או בשני משפטים חזקים לסיים.

משה פלד (צומת):

על כל מדינה הנושאת ונותנת עמנו, או המאיצה בנו לוותר על מנת להגיע להסדר, כמו ארצות-הברית, מדינות מערב-אירופה, למשל, לדעת שלא נתקדם שום צעד לקראת דיון על פשרה אם לא מחסלים מפקדות, עיתונים, גיוס כספים וכו', אם לא מפסיקים לאלתר.

ד. גם בישראל פנימה הולכת ומחמירה בעיית ה"חמאס"; גם אותם עלינו לגדוע באיבם.

אני מקצר ומסיים.

היו"ר ש' וייס:

אתה לא מקצר, אבל צריך לסכם.

משה פלד (צומת):

כאשר תכריז הממשלה, והכנסת תאשר, הנהגת מצב חירום, יזכו צה"ל וכוחות הביטחון בחופש הפעולה ההכרחי לביצוע המשימה. הם יוכלו לנקוט צעדי מניעה ולהגיב במהירות, ובהעדר כתובת

לערעורים ולהשהיות – להחזיר לעצמם את גורם ההרתעה, שאבד להם לגמרי. החזרת גורם ההרתעה היא תנאי הכרחי ומוקדם להשבת הסדר על כנו, ובלעדיו צפוי המצב להידרדר עוד יותר. אם אוכלוסיית יש"ע תפחד מ"ועדות ההלם" יותר משהיא תירתע מצה"ל, ישראל לא תשלט ביש"ע ואוכלוסיית ישראל לא תיהנה מביטחון גם בתחומי "הקו הירוק" הישן וירושלים.

אם מצב זה יימשך, אין סיכוי לשום הסדר מדיני שאיננו כניעה ישראלית. מי שמעוניין בהסדר חייב להבין, שעליו לתמוך בשינוי על מנת שניתן יהיה להגיע לשלב המדיני. תודה רבה.

היו"ר ש' וייס:

תודה רבה. חברי הכנסת, מי שמכינים את נאומיהם בכתב יואילו לעשות קודם חזרה כדי לוודא שאורך הנאום יהיה תואם את התקנון. את זה אני אומר לבאים.

קריאה למצב חירום במדינה

היו"ר ש' וייס:

בבקשה, חבר הכנסת יגאל ביבי. אחריו – חבר הכנסת רחבעם זאבי.

יגאל ביבי (מפד"ל):

כבוד היושב-ראש, כנסת נכבדה, חג כשר ושמח. סמלי הדבר שכנסת ישראל מתכנסת בימי הפסח, חג הגאולה והחירות, לפחות כדי לדבר על הצורך בעשיית סדר בחיינו הציבוריים, במסרים שיש למסור לעם, ועל המעשים שהממשלה צריכה לעשות כדי שאנשים יוכלו לחיות בחירות ובביטחון.

שלשום קראנו את ההגדה אשר ערכו וסיכמו 120 אנשי כנסת הגדולה. יש בה מקום נכבד לכל התהליך של שעבוד מצרים והגאולה ממנו. גאולה זו היא אב-טיפוס לגאולות הבאות עד לגאולה השלמה.

ההגדה מתחילה בגנות ומסיימת בשבח, הן בתהליכים הפיסיים והן בתהליכים הרוחניים. היא מספרת על האיתניפאדה ועל הגזירות של לבן ופרעה, אך מדגישה את הגאולה על-ידי הנחשונים ועל-ידי אלה המאמינים בדרך היעודה לעם ישראל, תוך פנייה לכל הבנים בעם, בין שהם חכמים, רשעים או תמימים – על כולם חלה החובה להמשיך מדור לדור את המסרים של החינוך, של האיחוד הלאומי ושל דרכי גאולתנו.

לעומת זאת, מהי ההגדה ומה הם המסרים של הממשלה הלא-טובה שהקימו לרבין? בתחום החשוב ביותר, החינוך, פועלת השרה ומתבטאת במחיקת התודעה היהודית מתוכנית הלימודים, זלזול בערכי הנצח של האומה, קיצוץ בתקציבי הקליטה הרוחנית לעולים, תקיפת יחידות מובחרות של צה"ל וויתור על רמת-הגולן בהבל פה.

בחוברת רשמית שהוציא לאחרונה משרד החינוך נאמרים דברים חמורים, כי "היהודי הדתי-הלאומי החדש – – – הוא קנאי ולא סובלני בגישתו. בשם עקרונותיו הוא מוכן לפגוע בחוק ובסדר". אלה הם דברי בלע והסתה, שפורסמו במסגרת ספר לימוד של מדינת ישראל.

התנהגות הממשלה לגבי אש"ף מדהימה. במצח נחושה טוענים נציגי הממשלה, שאש"ף אינו נוטל חלק פעיל ומרכזי באירועי הדמים. יום יום נרשמות פעולות רצח של אש"ף. אלוף פיקוד הדרום מתן וילנאי אומר בצורה ברורה, ש"פתח" תופס מקום מרכזי בפעילות החבלנית, בפיוגים וברציחות. הוא אף הדגיש, שאין אש"ף מתון, אין מושג כזה "אש"ף מתון". ממשלה שאוטמת אוזניה כאשר ראש אש"ף יאסר ערפאת קרא לפני ימים מספר לנאמניו לשרוף את הקרקע תחת האויב הציוני. שוב מסרים מטעים של הממשלה כאילו אש"ף מתון בעמדותיו. כל זאת כדי לסלול דרך למגעים ישירים עם המרצחים הפועלים בפקודתו הישירה של ערפאת.

ההתנהגות של הממשלה לגבי המתנחלים וההתנחלויות – אנחנו יודעים את סדרי העדיפויות של הממשלה, אבל למה צריכים להוציא את הנשמה יום יום? כל יום גזירות חדשות. הרושם המתקבל הוא, שכל יום אתם צריכים לתת אתנן לפלשתינים ולאמריקנים על חשבון המתנחלים, שהלכו לשם בהכוננת הממשלה.

לשיא איווולתה הגיעה הממשלה בדוח שנקרא דוח-שבס. צוירה מפה ברורה האומרת: כל אלה שנמצאים ביהודה ובשומרון הם למעשה לא אזרחי המדינה. בקריית-ארבע, ששם מתגוררים מאות משפחות אתיופיות ועולים חדשים, שם לא יקבלו שום עדיפות; ובשפרעם, השוכנת במרחק רבע שעה מהקירות של חיפה, יקבלו עדיפויות לאומיות.

אך לא רק נגד ההתנחלויות יש אפליה. גם קריית-גת וקריית-מלאכי, שקלטו אלפי עולים, לא יהיו בשום עדיפות. גם בתוך היישובים יש אפליות: יבנאל על מצוקותיה – סוג ב'; שכנותיה, ואין עיני צרה בהן, דגניה וכינרת – סוג א'. גם את הדרוזים קיפחתם: יאנוח וג'ת, שהיו בעדיפות א', הורדתם אותם לסוג ב'. אני מודיע שסיעת המפד"ל תיאבק בנושא הזה בכל כוחה לביטול גזירות אלה.

הלהיט האחרון של הממשלה הוא תוכנית ההפרדה המוחלטת. מדיניות זו תוביל בכיוון ההפוך. לא רק שיש בה מגמות של נסיגה ישראלית לגבולות "הקו הירוק", אלא יש בה גם כדי לעודד את המחבלים להמשיך במלחמה נגד ישראל שלב אחר שלב.

אבל בואו נראה מה אומרים אנשי הביטחון, לא הפוליטיקאים של המפד"ל או של הליכוד. בריאיון עם סגן הרמטכ"ל בחג הוא אומר מפורשות, כי קיצור הליכי חקירת עצירים בשטחים היה מונע פיוגים. הוא מציע לבחון מחדש חוקים מסוימים. גם ראש הממשלה אמר שיש חוקים שמפריעים לו. מי מונע ממנו לעשות שינויים בחקיקה?

קראנו את דבריו של יגאל כרמון, לשעבר היועץ שלך בענייני טרור, שאומר מפורשות שמורחים את הטיפול בטרור, לא פוגעים בתשתית הארגונית של המחבלים, והוא גם מלגלג על דרך טיפולכם בהבאת השלום.

אדוני ראש הממשלה, יש להחליף את הממשלה הזאת ואת הבסיס הפרלמנטרי שהיא נשענת עליו. כל עוד אתה שבוי בידי השמאל הקיצוני, אשר צדק באומרו "ההובלה שלך, הדרך שלנו", וגם בתוך מפלגתך מתנבאים בסגנון שונה מזה המקובל עליך, לא תוכל להפגין מדיניות של יד חזקה וביטחון, וגם בזירה הבין-לאומית לא תוכל לעמוד על דעתך.

אני מודיע חד-משמעית: המפד"ל תיתן לראש הממשלה ולממשלה יד בכל פעולה של חקיקה לפי הצורך, לפעולות למען הביטחון ולמען המלחמה במחבלים, כי התנאי לשלום, לדעתנו, הוא קודם כול ביטחון.

חובה עלינו, ואני רוצה לסיים, לקבוע עקרונות של צדק ביחסינו עם הערבים. צריך לכבד אותם, לשמור על חייהם ועל רכושם, כי בצלם אלוקים נבראו, אך בשם אותו עיקרון של צדק אנחנו חייבים לפעול בתקיפות ולהילחם ללא רחם בקמים עלינו להורגנו. יש אוכלוסייה ערבית גדולה הרוצה לחיות בשלום ולנהל חיים שקטים, אך הם אינם יכולים לנשום היום מאימת הכנופיות ואכזריותן.

לסיום אני רוצה לברך את כולנו, שיהי רצון שיהיה חג החירות הזה תחילה וראש לפדיון נפשנו, ואולי תחילה ושינוי של רוב אורחות חיינו ופעולותינו.

היו"ר ש' וייס:

אני מודה לחבר הכנסת יגאל ביבי.

המחנות של ממשלת ישראל התורמות להסלמת הטרור

היו"ר ש' וייס:

חבר הכנסת רחבעם זאבי. אחריו – חבר הכנסת אלי דיין.

רחבעם זאבי (מולדת):

אדוני היושב-ראש, חברי הכנסת הנוכחים, אלמלא נרצחו שני השוטרים בצומת תלמי-אלעזר בערב הפסח, לא היה מצווה ראש הממשלה על סגר לערבים ביש"ע, והם היו באים ויוצאים אצלנו בחג

הפסח עם סכינים מתחת לבגדיהם ושולפים אותם משם למראה טרף יהודי בירושלים, בבת-ים, בחדרה ו/או בעפולה.

אבל 15 הקורבנות שלנו בחודש מרס זעזעו את אמות הספים של הארץ הזאת, וקצת מזה הגיע גם לממשלת ישראל, וזו התעשתה והחליטה על סגר. היו צריכים לחלוף 64 חודשי אינתיפאדה כדי שזה יקרה; היינו צריכים להביא לקבר 168 ישראלים כדי שזה יקרה; היינו צריכים לשמוע את אנקוטיהם של כ-7,000 פצועים כדי שזה יקרה; היינו צריכים לתבוע זאת תריסרי פעמים בכנסת ובממשלה כדי שזה יקרה. רק כעת, אחרי 70 מיליון יציאות של פלשתינים מרצועת-עזה לישראל במשך שנות האינתיפאדה, נזכרו לבדוק את סידורי היציאה והבדיקה במחסום-ארז.

אבל חג הפסח יחלוף ומועד חידוש שיחות מינכן בווינגטון יתקרב, ורב-אלוף המחוזות יבטל את הסגר עד למקבץ הרציחות הבא, או שמא הוחל כבר בהקמת האוטונומיה הפלשתינית.

סגן הרמטכ"ל מגלה לנו עתה את אשר ידענו, כי במלחמה יש חוקים אחרים מאלה הנקוטים על-ידינו עדיין באזורי יש"ע, וכי יש היום קושי לחקור מהר, חקירות לוקחות יותר מדי זמן. והוא מוסיף, שאם ניתן היה לקצר אותן בדרך חוקית, אפשר היה למנוע מעשי פיגוע שהתרחשו בינתיים.

ואנחנו הרי חונכנו על דברי חז"ל, שכל המציל נפש אחת מישראל כאילו קיים עולם מלא.

הסגר על הערבים ביש"ע כבר הוכיח את עצמו, אף כי ענפים שונים במשק סובלים וגונחים. אבל מה כל זה אל מול הביטחון והשקט ששבו לכפרינו ולערי הפרוזות שלנו? הסגר על הערבים ביש"ע חייב להישאר גם אחרי הפסח, לתמיד, ואנחנו נצא מכך נשכרים. נשוב להיות עם עובד, נפסיק לפזר דמי אבטלה משחיתים, יעלמו מלונות העבדים הצפופים והמלוכלכים בשולי הערים, נשיג ביטחון יחסי בשטחי הפנים של המדינה, והערבים ביש"ע ילכו לשבור שבר בארצות ערב, וזה יביא לגל גדול של טרנספר מרצון.

אלה שעדיין נבהלים מרעיון הטרנספר חששו אתמול מרעיון הסגר, וכפי שהגיעו אליו עתה בדרך ארוכה וטבולת דם, כך הם יגיעו גם לאימוץ רעיון הטרנספר. כבר היום אומרים בשמאל הישראלי שצריך להפריד בין העמים, ועל הצורך בעבודה עברית – הם אפילו לא מקפידים כמונו לומר עבודה ישראלית. בשמאל כבר כמעט נגמלו מרעיון התעתועים של מדינה דו-לאומית. דוגמאות כמו קפריסין, לבנון, הודו ויוגוסלביה שכנעו את החולמים וההוזים. עכשיו גם הימין בישראל צריך להשתחרר מרעיון נפל זה, שיבוא עלינו בעטיו של סיפוח שטחים על תושביהם. רק הטרנספר יביא את השלום, ואני בטוח שיבוא יום שבו הכול יאמצו רעיון זה. כמה זמן יחלוף עד אז וכמה דם נשלם בשל כך?

לא היתה הצדקה לכך שהאינתיפאדה תימשך למעלה מ-1,900 ימים ולילות. עם צה"ל, משטרת ישראל, משמר הגבול ושירות הביטחון שיש לנו זה היה יכול להיגמר מזמן. גם השואפים למשא-ומתן לשלום חייבים לרצות בחיסול הטרור, כי לשולחן המשא-ומתן צריך לבוא מעמדת כוח ולא מעמדת חולשה של מובסים ומוכים. עם כדורי גומי וחצציות לא לוחמים בטרור, וגם אלף שוטרים נוספים לא ידבירו אותו. בפחות אלף שוטרים ובפחות אלפיים חיילים, אבל עם פקודות נכונות, אפשר ואפשר להכות את הטרור הערבי ולרוצץ את גולגלתו הנפוחה, והיא מתנפחת מגאוון ומיוהרה ומשחצנות ביחס ישר להתכווצות ולבריחה שלנו.

המחווות של ממשלת רבין-זיאד-אלוני לא מקרבות את השלום וגם לא מחלישות את הטרור. נהפוך הוא, כל מחווה של שחרור מחבלים, של קבלת תכתיבים מהאסירים הביטחוניים, של פתיחת סמטאות אטומות, של החזרת מגורשים – נראית ונקלטת אצל הערבים כסימן לחולשה ולפחד אצלנו ומגבירה את הטרור. בשכם ובחברון מפרשים זאת אחרת מאשר ברחביה וברמת-אביב. הגיע הזמן שממשלה בישראל תבין זאת.

המחווות של רבין לפלשתינים, בין שהן מקוריות ובין שהן מגיעות בפקס מושינגטון, הן הן חומר הדלק להמשך הטרור. הגיונו של כל ערבי אומר לו, כי הם הגיעו לשיחות עם ישראל רק מפני שהפעילו אלימות, כי הותרה להם הקמת קריית ממשלה במזרח-ירושלים מפני שמכוניות יהודיות בוערות אפילו במערב-ירושלים, כי היהודים מדברים עם אש"ף מפני שהם נבוכים והממשלה תלויה בקולותיהם של חברי כנסת אנטי-ציונים או פוסט-ציונים, ערבים ויהודים כאחד. הערבים למדו אותנו ויודעים את חולשותינו ואינם מאמינים עוד לאזהרותינו.

היו"ר ש' וייס:

אבקשך לסיים.

רחבעם זאבי (מולדת):

אני מסיים.

היו"ר ש' וייס:

ראיתי עוד עמוד שלם.

רחבעם זאבי (מולדת):

אני אדלג. כבר התחלתי לדלג.

טלב אלסאנע (מד"ע):

ככל שמקצרים הנאום הגזעני הזה זה יותר – – –

רחבעם זאבי (מולדת):

ערפאת אמר בימים אלה, כי צריך להבעיר את האדמה מתחת לרגליהם של הציונים, וזה לא מפריע לממשלת ישראל להמשיך בשיחות עם שליחיו.

התבשרנו כי פייצל חוסייני יעמוד מעתה בראש המשלחת הפלשתינית. חוששני שממשלת רבין השבויה והמסונדלת אצל דראושה ומחאמיד – –

וליד חאג' יחיא (מרצ):

גם אני.

רחבעם זאבי (מולדת):

– – תסכים למינוי הזה של ערפאת, ומנהיג האינתיפאדה בכבודו ובעצמו יבוא לדבר אתנו "שלום", אחרי ולפני שיצווה את אנשיו להבעיר את האדמה מתחת לרגליהם של הציונים כמצוות אדונו. אז גם יישבר עוד לאו אחד של ישראל, שלפיו אין לשתף במשלחת ערבים ממזרח-ירושלים.

לאחרונה מנסים להסביר לנו, שהטרור איננו נורא כל כך וכי העם סתם אחוז בפניקה שלא במקומה. האומנם? האומנם נגזר עלינו לעקוד את בנינו ולספוד למתינו בלי סיבה? איננו יראים את המוות ואת הסכנות שבאים להבטיח חיים לעם הזה ולתת לו חירות, אבל אנחנו דוחים את המוות המיותר שניתן למונעו, שניתן לבולמו ולשתקו.

הבטחתם ביטחון אישי ואכזבתם. הבטחתם ולא קיימתם. או שאינכם יודעים לעשות זאת, או שאינכם רוצים לעשות זאת, או ששני הדברים נכונים. אם כך ואם כך, על הממשלה הזאת לעבור מן העולם, ומהר. תודה.

היו"ר ש' וייס:

תודה לחבר הכנסת זאבי.

מצב ביטחון הפנים וקידום תהליך השלום

היו"ר ש' וייס:

רשות הדיבור לחבר הכנסת אלי דיין, ואחריו – לחבר הכנסת חגי מירום.

אלי דיין (העבודה):

אדוני היושב-ראש, רבותי חברי הכנסת, אכן הבעיה שהעסיקה את הציבור הישראלי בחודש האחרון היא בעיית ביטחון הפנים, והממשלה נקטה אמצעים דרסטיים כדי להחזיר ולשפר את מצב ביטחון הפנים.

הקשבתי קשב רב לראש האופוזיציה החדש, חבר הכנסת ביבי נתניהו, ומה הוא מציע לנו? הוא מציע לנו חקיקת חירום, שהיא היא שתיתן את הפתרון. בדקתי ומצאתי שכל ההצעות האלה, חבר הכנסת ביבי נתניהו, היתה לכם אפשרות לחוקק אותן.

בנימין נתניהו (הליכוד):

אתם הפלתם אותן.

אלי דיין (העבודה):

הרי הציבור איננו סובל ממחלת השכחה.

בנימין נתניהו (הליכוד):

לפני שבועיים הפלתם אותן.

אלי דיין (העבודה):

רק לפני כשנה הייתם יכולים לעשות את הדברים האלה, אבל בדקתי ומצאתי שאלה הן 300 ממוות נדושות, שאין בהן שום פתרון.

בנימין נתניהו (הליכוד):

כלומר, אתם מסרבים, פשוט מאוד.

אלי דיין (העבודה):

אתם, האופוזיציה, יש לכם התכונה לחזור על נוסחאות שגרתיות שאין אתן פתרון. להכריז על מצב חירום. וכי אנחנו לא במצב חירום? ההכרזה תפתור את הבעיה? הרי מדינת ישראל נמצאת במצב חירום שנים רבות.

עוזי לנדאו (הליכוד):

אתה מספר מה אי-אפשר לעשות? תגיד מה אפשר לעשות. מה אתה מציע לעשות?

אלי דיין (העבודה):

האופוזיציה תובעת להפעיל עונש מוות. זה החידוש?

עוזי לנדאו (הליכוד):

אז תגיד מה אתה מציע.

אלי דיין (העבודה):

תיכף אני אגיד לך.

בנימין נתניהו (הליכוד):

הערה לסדר.

אלי דיין (העבודה):

אתם שוכחים שיש לנו עסק עם מרצחים.

בנימין נתניהו (הליכוד):

האם אני מבין נכון, חבר הכנסת דיין, שהתשובה שלכם על יוזמות החקיקה שלנו היא שלילית? האם זאת התשובה שלך?

אלי דיין (העבודה):

רק רגע, תקשיב רגע. האופוזיציה אומרת להפעיל עונש מוות.

אברהם פורז (מרצ):

אלי דיין (העבודה):

הרי אתם יודעים שיש לנו עסק עם קנאים, שהמתת בית-דין לא תרתיע אותם.

וליד חאג' יחיא (מרצ):

סמאות שווא, אין להן כל -- --

אלי דיין (העבודה):

אתם אומרים שיש להפעיל יד חזקה, ואתם לא אומרים מה היא יד חזקה. האופוזיציה היא בלתי אחראית, והיא חושבת כנראה שהציבור סובל ממחלת השכחה. אז אני רוצה לחדש לכם. אתם הייתם בשלטון ולא התגברתם על האינתיפאדה ולא התגברתם על מעשי הדמים.

עוזי לנדאו (הליכוד):

עם מי היינו בשלטון? מי היה שר הביטחון?

אברהם פורז (מרצ):

עוזי לנדאו (הליכוד):

אלי דיין (העבודה):

אנחנו עשינו דבר שהוא, כנראה, לצנינים בעיניכם.

היו"ר ש' וייס:

חבר הכנסת לנדאו, זהו.

רחבעם זאבי (מולדת):

אברהם פורז (מרצ):

אלי דיין (העבודה):

הממשלה הזו ---

היו"ר ש' וייס:

רגע אחד, חבר הכנסת דיין, תן לגל לחלוף.

רחבעם זאבי (מולדת):

עוזי לנדאו (הליכוד):

--- אז עזוב את הדברים האלה, חבר הכנסת זאבי.

אלי דיין (העבודה):

הממשלה הזו נקטה אמצעים שהוכיחו את עצמם, ואתם, בהלה אחזתכם. פתאום אתם חשים שההפרדה היא היא שנותנת את הביטחון האישי, לא סיפוח של 2 מיליוני פלשתינים, כפי שאתם רוצים לעשות. תאמרו את האמת לעם, אל תהיו משיחי שקר. ההפרדה הוכיחה את עצמה. נכון, היא לא פותרת את כל הבעיות. הסגר המוחלט בעזה וביהודה ובשומרון נותן בראש ובראשונה ביטחון אישי. כולנו רואים היום את עם ישראל בחגים, איזו תחושה של הקלה, איזו תחושה של ביטחון. ואתם חוששים מזה, כי אתם יודעים שזה גם יכול להביא לפתרונות שאתם לא דוגלים בהם, כי אתם דוגלים בסיפוח. אתם דוגלים לא רק בסיפוח של שטחים, אלא גם בסיפוח של 2 מיליוני פלשתינים, והיום העם אומר לכם: אנחנו לא רוצים לא את השטחים האלה, לא את עזה הארורה ולא את הפלשתינים האלה.

בנימין נתניהו (הליכוד):

אלי דיין (העבודה):

ואתם מודאגים מזה.

צחי הנגבי (הליכוד):

מה עם בקעת-הירדן שלכם?

רחבעם זאבי (מולדת):

הגולן.

אלי דיין (העבודה):

לכם אין תשובות. חוץ מהססמאות הפופוליסטיות שאתם חוזרים עליהן, אין לכם תשובות.

דוד צוקר (מרצ):

תאילנדים זאת לא תשובה? קיבלתם תשובה.

אלי דיין (העבודה):

אין לכם תשובות על המצב, לא על מצב ביטחון הפנים ולא על מצב – – –

רחבעם זאבי (מולדת):

תאילנדים לא רוצחים, הערבים כן רוצחים.

עבד-אלוהב דראושה (מד"ע):

אתה רוצח.

טלב אלסאנע (מד"ע):

— — —

רחבעם זאבי (מולדת):

— — —

עבד-אלוהב דראושה (מד"ע):

אתה רוצח — — —

היו"ר ש' וייס:

חבר הכנסת דראושה, מייד, אני רוצה לשמוע, אני לא שמעתי. חבר הכנסת דראושה, גש רגע למיקרופון.

עבד-אלוהב דראושה (מד"ע):

הוא אמר: הערבים רוצחים.

היו"ר ש' וייס:

חבר הכנסת דראושה, גש רגע למיקרופון, אני לא שומע אותך.

דוד מנע (הליכוד):

למה למיקרופון?

וליד חאג' יחיא (מרצ):

היו"ר ש' וייס:

חבר הכנסת וליד צאדק, אני מבקש להפסיק.

רחבעם זאבי (מולדת):

היו"ר ש' וייס:

חבר הכנסת זאבי, אני קורא אותך לסדר.

חבר הכנסת דראושה, בבקשה, מה הבעיה?

עבד-אלוהב דראושה (מד"ע):

אדוני היושב-ראש, חברי הכנסת, אני רוצה לומר את הדברים ברגיעה ובקיצור. חבר הכנסת זאבי אמר דברים חמורים ביותר, שהם מעל ומעבר לחילוקי דעות פוליטיים. הוא אמר: הערבים רוצחים, וחזר על זה פעמיים.

רחבעם זאבי (מולדת):

וזה נכון.

היו"ר ש' וייס:

חבר הכנסת זאבי, אני מבקש.

עבד-אלוהב דראושה (מד"ע):

הוא אמר את זה פעמיים, אדוני, ואני חושב שהדברים האלה הם חמורים ביותר. זה לא עניין של חילוקי דעות עם חבר כנסת זה או אחר.

גדעון שגיא (העבודה):

— — —

היו"ר ש' וייס:

תודה רבה.

עבד-אלוהב דראושה (מד"ע):

וכאשר הוא אומר את זה כאן, בתוך הכנסת, זה מהווה מקור בושה לכולנו. לכן אני פונה אליך, אדוני היושב-ראש, לטפל בבעיה.

היו"ר ש' וייס:

לכן נתתי לך את רשות הדיבור. שב בבקשה.

רחבעם זאבי (מולדת):

היו"ר ש' וייס:

חבר הכנסת זאבי, תקשיב לי.

בנימין טמקין (מרצ):

היו"ר ש' וייס:

חבר הכנסת טמקין, אתה מפריע לי, אני אסתדר בלעדיך.

שאול יהלום (מפד"ל):

היו"ר ש' וייס:

חבר הכנסת שאול יהלום, אני קורא אותך לסדר בפעם השנייה.

רחבעם זאבי (מולדת):

אני רוצה להגיב.

היו"ר ש' וייס:

רגע אחד, סלח לי, אתה לא תגיב.

סלח לי, חבר הכנסת טמקין, זה לא עוזר לי.

בנימין טמקין (מרצ):

היו"ר ש' וייס:

חבר הכנסת טמקין, אני לא צריך את קולך למקהלה יחד עם הקול שלי.

חבר הכנסת זאבי, אני מבקש ממך. אם אתה מצביע, חלילה, על איזה רוצח קונקרטי ומוסיף לזה את הלאום שלו, זה יכול להיות פעם רוצח וייטנמי, פעם רוצח ערבי, פעם רוצח תאילנדי, פעם רוצח מסינגפור, אבל כשאתה עושה הכללה, ואתה איש שיודע עברית היטב, אתה בוודאי – – –

וליד חאג' יחיא (מרצ):

היו"ר ש' וייס:

אל תפריע לי עכשיו. אתה לא מבין שאתה לא עוזר לי על-ידי כך?

אתה מבין מה המשמעות של זה, חבר הכנסת זאבי, ואני רוצה לומר באמת בצער, בתור גינוי: יותר מדי פעמים בכנסת הזאת – אגב, זה התחיל בכנסת הקודמת – יש הכללות, שאנחנו כיהודים נאבקים בהן בכל רחבי העולם, שיש בהן הדבקת סטריאוטיפ. אני לא מטיף מוסר, אבל אני קורא את כל חברי הכנסת וגם אותך. ראשית, אני מבקש להוציא את זה מהפרוטוקול. סימפוזיון – פעם אחרת. אל תמעדו לתוך הכללות כאלה, כי עם הניסיון ההיסטורי שלנו אנו יודעים לאן הן מובילות. אני פונה אליכם בפנייה נרגשת להפסיק עם זה.

רחבעם זאבי (מולדת):

אני רוצה לענות.

היו"ר ש' וייס:

אחר כך. אני מבקש כרגע שתסכים להוציא את זה מהפרוטוקול, נגלגל שיחה אחר כך.

רחבעם זאבי (מולדת):

אדוני, אני מבקש לענות לך.

היו"ר ש' וייס:

אבל לא פולמוס, כי זה לא המקום.

רחבעם זאבי (מולדת):

לא פולמוס, שני משפטים. אתה חרצת דין לפני ששמעת את שני הצדדים, וזה לא יפה, תסלח לי, אדוני.

היו"ר ש' וייס:

בבקשה, תשמיע את דבריך.

רחבעם זאבי (מולדת):

מה אני אמרתי בסך הכול? במשך הישיבה הזאת, פעמיים או שלוש פעמים, גיחך חבר הכנסת צוקר על דברי חבר הכנסת נתניהו, על זה שהוא הציע להביא תאילנדים. אמרתי: התאילנדים לא רוצחים, הערבים כן רוצחים. האם עשיתי בזה הכללה, או דיברתי על אותם ערבים שבאים אלינו לרצוח אותנו
— — —

קריאות:

— — —

היו"ר ש' וייס:

חבר הכנסת זאבי, עכשיו שב.

רחבעם זאבי (מולדת):

אני אמרתי – – או שראש הממשלה אמר את זה? רבין אמר – – –

היו"ר ש' וייס:

שב עכשיו.

טלב אלסאנע (מד"ע):

פאשיסט שכמוך.

עבד-אלוהב דראושה (מד"ע):

— — —

טלב אלסאנע (מד"ע):

— — —

היו"ר ש' וייס:

חבר הכנסת דראושה. חבר הכנסת זאבי, שב.

עבד-אלוהב דראושה (מד"ע):

— — —

היו"ר ש' וייס:

חבר הכנסת דראושה, שב עכשיו. חבר הכנסת אלסאנע, שב. תסלח לי, אני הגבתי מספיק. חבר הכנסת זאבי, תקשיב לי – – –

חגי מירום (העבודה):

אדוני היושב-ראש, חבר הכנסת דיין באמצע דבריו.

היו"ר ש' וייס:

ודאי שהוא באמצע דבריו.

רחבעם זאבי (מולדת):

טלב אלסאנע (מד"ע):

צחי הנגבי (הליכוד):

היו"ר ש' וייס:

חברי הכנסת דראושה, אלסאנע והנגבי, מספיק.

צחי הנגבי (הליכוד):

היו"ר ש' וייס:

חבר הכנסת צחי הנגבי, מספיק.

שאול יהלום (מפד"ל):

היו"ר ש' וייס:

חבר הכנסת חגי מירום, אני רוצה לומר לך משהו כיושב-ראש ועדת הכנסת. כשבאמצע נאום מושמעת אמירה כזאת, אתה רוצה שאני לא אגיב? אני תמה על ההערה. אתה יודע שמגיבים. אתה רואה מה קורה פה.

עבד-אלוהב דראושה (מד"ע):

היו"ר ש' וייס:

חבר הכנסת דראושה, שב.

טלב אלסאנע (מד"ע):

היו"ר ש' וייס:

חבר הכנסת אלסאנע, מספיק.

חבר הכנסת זאבי, אני רואה בזה הכללה. אני אומר לכם שוב, אני ביוזמתי, כאשר אנהל את הישיבות וגם כשתהיה פנייה אלי, כל מקרה שתהיה בו הכללה סטריאוטיפית, מכפישה, סוחפת, כוללנית על רקע לאומי או אתני, אני אתלונן על חברי הכנסת. כך אי-אפשר לקיים פרלמנט.

רחבעם זאבי (מולדת):

אתה טועה ומטעה.

היו"ר ש' וייס:

נתווכח בוועדה המתאימה. עכשיו, מספיק. בבקשה להמשיך.

אלי דיין (העבודה):

אדוני היושב-ראש, האופוזיציה בבהלה, האופוזיציה בלתי אחראית, ויש לגנות את המחאות ואת הפעולות המאורגנות שלה שיוצרות דמורליזציה בעם.

יצחק לוי (מפד"ל):

האופוזיציה צריכה לשתוק.

אלי דיין (העבודה):

אתם תופסים טרמפ על הרגשות של הציבור.

לימור לבנת (הליכוד):

תתבייש לך – – –

היו"ר ש' וייס:

חברת הכנסת לימור לבנת, אני לא אתן לך אחר כך רשות דיבור לתגובה. אני יודע שאת רשומה.

אלי דיין (העבודה):

זוהי רשעות מצדכם לומר שהצבא וכוחות הביטחון מוגבלים. עליכם נאמר בהגדה: רשע אומר – מה העבודה הזאת לכם?

עוזי לנדאו (הליכוד):

אתם אנשי זדון ומדון. יש טרור, האופוזיציה אשמה – – –

היו"ר ש' וייס:

חבר הכנסת עוזי לנדאו, זה יהיה מצער מאוד אם אצטרך להוציא אותך פעמיים בתוך שבועיים. זה מדהים.

עוזי לנדאו (הליכוד):

היו"ר ש' וייס:

לא. אפילו אם אתה מזמין את זה, אני לא יכול לעשות לך את זה. שש שנים בפרלמנט האירופי, אני רואה בך מלך הג'נטלמנים. אני אוציא אותך פעם שנייה?

שאול יהלום (מפד"ל):

היו"ר ש' וייס:

חבר הכנסת שאול יהלום, אני לא רוצה לקרוא אותך לסדר פעם שלישית.

עוזי לנדאו (הליכוד):

אם תקרא את דראושה לסדר – – –

היו"ר ש' וייס:

חבר הכנסת לנדאו, אתה יודע שזה לא בסדר מה שאתה עושה. יש קריאת ביניים של מלה אחת, שלוש, ארבע, שבע, לא נאומי ביניים. אם אנחנו נמשיך בצורה כזאת, עם מדון, רשעות והכול, לא נוכל לקיים פרלמנט. אתם לא מבינים לאן אנחנו מובילים את עצמנו? מה קורה כאן? אני מבקש גם מהדוברים קצת ריסון עצמי.

אלי דיין (העבודה):

אתם יודעים שהצבא וכוחות הביטחון מוגבלים על-ידי דבר אחד בלבד – חוקי מדינת ישראל הנאורה, המתקדמת והשואפת לשלום. זוהי המגבלה היחידה שיש עליהם, ואין שום מגבלה אחרת. צריך לחזק את כל כוחות הביטחון, שעושים מלאכה טובה ואפשרו לנו ולכל עם ישראל לחגוג.

לסיום, רבותי חברי הכנסת, ההפרדה צמצמה את הסיכון הביטחוני, וברור היום שעלינו להמשיך לעשות כל מאמץ לצמצם את מספר הפועלים מהשטחים שיגיעו לארץ, על-ידי יצירת מקומות תעסוקה שם, כי גם להם צריך לדאוג, הם באחריותנו, וגם על-ידי עידוד אחרים ליצור להם מקומות תעסוקה אצלנו. הפתרון לסכסוך הינו בהמשך משא-ומתן. מה שמציעה האופוזיציה זה אובדן התקווה לעם ישראל. זה לא יקום ולא יהיה, כי יש ממשלה אחרת ומדיניות אחרת.

היו"ר ש' וייס:

תודה רבה לחבר הכנסת אלי דיין.

התנהגותה של האופוזיציה בישראל בתנאי החירום הביטחוניים

היו"ר ש' וייס:

חבר הכנסת חגי מירום, בבקשה; אחריו – תגובה של חברת הכנסת לימור לבנת.

חגי מירום (העבודה):

אדוני היושב-ראש, חברי הכנסת, בעת שבה החליטו ראשי האופוזיציה לדרוש את הכינוס הדחוף הזה, אכן השתוללו ברחבי השטחים וגם בחלקים ממדינת ישראל מעשי רצח וטרור, במיוחד מהסוג הסכינאי וגם באמצעות ירי מנשק קל. אבל מייד עם פרוץ המעשים האלה ועם החמרת האירועים הללו, החלו התקפות, גלים גלים, של האופוזיציה כלפי הממשלה, ובמקום לאפשר לממשלה לבצע את עבודתה כראוי ולאסוף את כוחותיה כדי לעשות כל מעשה שאפשר – – –

עוזי לנדאו (הליכוד):

למשל איך?

חגי מירום (העבודה):

עוד רגע תשמע איך. במקום לעשות כן, ריכזה האופוזיציה, כמוצאת שלל רב, את התקפותיה כלפי הממשלה. בשם מה? בשם האחריות הלאומית, או בשם מה שהם כינו: חוסר האחריות הלאומית שבו הממשלה הזאת מנהלת את העניינים. ואני שואל אתכם כאן, חברי מן האופוזיציה, האם באמת זו התנהגות שנראית לכם אחראית?

עוזי לנדאו (הליכוד):

כן.

חגי מירום (העבודה):

האם כך נוהגים במצב של חירום? שמענו את יושב-ראש האופוזיציה קורא פה להכרזה על מצב חירום. האם ראיתם אי-פעם אופוזיציה בישראל, במצב של חירום, מתנהגת כמו שאתם מתנהגים כלפי הממשלה?

שאול יהלום (מפד"ל):

אכן, בקדנציה הקודמת.

היו"ר ש' וייס:

רבותי, כשהנואם שואל שאלות, הן שאלות רטוריות, והוא לא מצפה לתשובה מכם.

עוזי לנדאו (הליכוד):

שלא נשאל שאלות – – –

חגי מירום (העבודה):

הוא מתרומם לו אל האוויר, מי שהיה שר המסחר והתעשייה ושר השיכון בממשלה הקודמת, קודם לכן היה שר ביטחון, אחראי למחדל מלחמת יום הכיפורים, אריק שרון – – –

סילבן שלום (הליכוד):

מלחמת יום הכיפורים?

חגי מירום (העבודה):

סליחה, מלחמת לבנון. ואין לו אפילו הבושה להציע: אני אמגר את הטרור, אני אפתור את הבעיה, לי יש פתרונות. ואנחנו הרי יודעים, שכמו שהוא ואתם לא ידעתם לצאת מהביצה הלבנונית, הוא ואתם גם לא ידעתם לצאת מביצות חברון ועזה. אתם מאוהבים בביצה הזאת, אתם רוצים להיות חלק ממנה, אתם רוצים שהביצה הזאת תהיה חלק מאתנו.

רחבעם זאבי (מולדת):

היו"ר ש' וייס:

חבר הכנסת זאבי, אני קורא אותך לסדר, בלי קשר להערה הקודמת.

חגי מירום (העבודה):

אבל את אריק שרון לא רק אנחנו לא רצינו, גם אתם לא רציתם.

צחי הנגבי (הליכוד):

ראש הממשלה שלך בחר בו כיועץ לענייני טרור.

חגי מירום (העבודה):

גם אתם לא ראיתם בו מומחה. גם את גנדי, שחשב שהוא יודע למגר טרור, אתם לא רציתם, ואתם פלטתם אותו מתוך הממשלה. פתאום אתם ביחד. מה אתה עושה אתם ביחד, חבר הכנסת זאבי? הרי פרשת מפני שהם לא ידעו, ופתאום אתה בזרוע אחת כנגד הממשלה.

רחבעם זאבי (מולדת):

כמה שהם גרועים – אתם גרועים פי עשרה.

חגי מירום (העבודה):

גם נוכחותו של רפול האגדי, אחד האחראים למחדלי מלחמת לבנון, גם היא לא יכולה לעשות דבר, מפני שכבר ראינו ושמענו את הפתרונות שלכם למיגור האינתיפאדה.

אבל, חברי הכנסת, יותר מכולם בלט בשבוע שעבר יושב-ראש האופוזיציה החדש, ביבי נתניהו, אפוף בתחושת גדלות, כנראה מן הניצחון שלו במפלגתו, ובמאניה גרנדיוזה נציונלית תקשורתית הוא יוצא החוצה ואומר: צריך להזיז את הממשלה הזאת, צריך להפיל את הממשלה במהירות האפשרית.

עוזי לנדאו (הליכוד):

כבוד היושב-ראש, הוא אומר מאניה.

חגי מירום (העבודה):

איך הוא יפיל את הממשלה? מה השקר הזה?

צחי הנגבי (הליכוד):

מאניה דיפרסיה.

חגי מירום (העבודה):

קצין המבצעים שלו, אולי תענה אתה מהו השקר הזה. הוא יכול להזיז את הממשלה? למי אתם משקרים? ואם אתם חושבים שאתם יכולים למכור לציבור שאתם יכולים להזיז את הממשלה, והציבור יקנה, כך אתם מוכרים גם את פתרונותיכם לאינתיפאדה, וגם את זה הציבור לא יקנה.

עוזי לנדאו (הליכוד):

כאשר דראושה שם יהיה קשה.

צחי הנגבי (הליכוד):

היו"ר ש' וייס:

חבר הכנסת הנגבי, קריאות ביניים כדאי לקרוא כשהנואם מפסיק. כשאתה עושה את זה יחד אתו, לא מזהים אותו. אני אומר לך את זה טקטית.

אני מבקש מחברי הכנסת שלא לגוון יותר מדי את הלקסיקון הפרלמנטרי במונחים פסיכיאטריים ואחרים. יש גבול לזה. תרסנו את עצמכם.

חגי מירום (העבודה):

עכשיו, אדוני היושב-ראש, חברי הכנסת, עולה לכאן יושב-ראש האופוזיציה עם הצעות חדשות, גזירות ת"ח ות"ט לפלשתינים, דברים שלא מחדשים שום דבר, אין בהם שום פתרון שלא נשקל – –

דוד צוקר (מרצ):

תאילנדים – – –

חגי מירום (העבודה):

והשיא – עולה על הכול ההצעה להביא תאילנדים. חבר הכנסת ביבי נתניהו, יושב-ראש האופוזיציה, מה אתה חושב, שתעשה מסז' לאומה עם הסיפור של התאילנדים, והאומה תקנה אותו?

דן תיכון (הליכוד):

אתם, החקלאים, תדרשו להביא תאילנדים ולא – – –

לימור לבנת (הליכוד):

היו"ר ש' וייס:

חברת הכנסת לימור לבנת, איך אוכל לאפשר לך תשובה, כשאת קוראת אותה בקריאות ביניים?

חגי מירום (העבודה):

ועוד הצעות לו, ליושב-ראש האופוזיציה – – –

דוד צוקר (מרצ):

– – –

היו"ר ש' וייס:

חבר הכנסת דדי צוקר, יש לי אליך שאלה. אל תיפגע. מדוע תמיד כשיש נואם מהקואליציה, משותפין, יש לך מנהג להפריע לו בקריאת ביניים? אני עוד לא ירדתי לעומק הסוגיה הזאת. אני חושב שחבר הכנסת חגי מירום יודע להסתדר מצוין בלעדיך.

חגי מירום (העבודה):

ועוד הצעות לו ליושב-ראש האופוזיציה, כגון ההצעה להפוך את ישראל למדינה של בוקרים, של שולפים חמושים באקדחים.

אבל אני רוצה להגיד לכם פה, חברי מן האופוזיציה, אתם נראים היום כמו מי שנתכסו בצער וביגון על כך שזה שבוע אין דקירות, אין נפגעים, אין הרוגים. פתאום הלך לכם הבלוף. הלך לכם הטיעון שלכם.

צחי הנגבי (הליכוד):

– – –

עוזי לנדאו (הליכוד):

אתה אדם מופקר.

חגי מירום (העבודה):

פתאום התברר, חבר הכנסת עוזי לנדאו, שיש פתרון, ואין הרוגים ואין נפגעים. ואיך עושים את זה? נפרדים, משאירים את הפלשתינים להיות עם עצמם במקומות הצפופים, ומשאירים את מדינת ישראל לבנות את עצמה בגליל, בנגב, בשפלה, בגוש-דן, בכרמל ובשטחים שנחשבים למדינת ישראל.

עוזי לנדאו (הליכוד):

אדוני היושב-ראש, שיחזור בו מדבריו. אתה שם לב למה שהוא אומר?

היו"ר ש' וייס:

אני שם לב למה שהוא אומר.

עוזי לנדאו (הליכוד):

האיש אומר שאנחנו מצטערים על כך ששבוע אין נפגעים. האיש מופקר בלשונו.

היו"ר ש' וייס:

חבר הכנסת לנדאו, אני קורא אותך לסדר. אתם תקבלו מייד זכות תשובה, אם אכן אפשר יהיה לתת זכות תשובה באווירה כזאת.

חגי מירום (העבודה):

פתאום התברר דבר נוסף, חברי מן האופוזיציה, שאפשר גם להעמיק את העבודה העברית, לחסל את מוקדי האבטלה, להיפרד במעגל העבודה מן הפלשתינים. אני מקווה שראש הממשלה ידבק בעמדתו ולא ישחרר בכל יום עוד 1,000 פלשתינים לעבודות נדרשות, שאפשר שיעשו אותן יהודים.

אתם תראו איך לאט לאט תיאוריית ההפרדה תקרום עור וגידים, ותהיה לנו מדינת ישראל שלנו, בלי 2 מיליוני פלשתינים, בלי סכינים, בלי נשק, בלי יריות, עם ערביי מדינת ישראל שהם נאמנים לה ועם כל יהודי מדינת ישראל שהם רוב מוצק, אורח חיים דמוקרטי. והשטחים, לא כולם, אנחנו אומרים: ירושלים לא, הבקעה לא, אבל המוקדים צפופי האוכלוסייה יישארו שם ואנחנו נישאר כאן.

גונן שגב (צומת):

היו"ר ש' וייס:

חבר הכנסת שגב, אתה מוציא אנרגיה לריק, לא שומעים אותך. זה אפילו לא נקלט.

משה פלד (צומת):

היו"ר ש' וייס:

חבר הכנסת פלד, אתה נאמת היום, ואפילו תשע דקות.

גונן שגב (צומת):

משה פלד (צומת):

נעמי חזן (מרצ):

יוסף ונונו (העבודה):

היו"ר ש' וייס:

חבר הכנסת שגב. חבר הכנסת פלד. חברת הכנסת חזן. חבר הכנסת ונונו. אני לא מבין מדוע שני חברי פרלמנט שיושבים במרחק 40 סנטימטר זה מזה צריכים לצעוק. מה אתכם? הפסח הוציא אותנו לגמרי מהמסלול.

חברי הכנסת, הודעה. על-פי התקנון, סעיף 88(ז), אני צריך לאפשר לסיעה, לא לאופוזיציה, לסיעה הקשורה בהצעה לסדר-היום, אפשרות של תגובה במסגרת עשר דקות. ההצעה של חבר הכנסת חגי מירום דיברה על האופוזיציה.

דן תיכון (הליכוד):

היא דיברה על המפלגות.

היו"ר ש' וייס:

חבר הכנסת דן תיכון העיר את תשומת לבנו, הוא הפילוסוף של הרעיון, שסעיף 88(ז) מאפשר תגובה. אני לא יכול לתת תגובה לכל אחת מן הסיעות, אם כי זה נושא תקנוני מעניין שראוי לטיפול בוועדת הכנסת. כעת אסתפק במתן אפשרות תגובה לאיש אופוזיציה אחד, וזה יהיה נציג הסיעה הגדולה ביותר, עד עשר דקות. אמרו לי מן האופוזיציה – – –

בנימין טמקין (מרצ):

הערה לסדר.

היו"ר ש' וייס:

אני מזמין את חברת הכנסת לימור לבנת.

חבר הכנסת בנימין טמקין, בבקשה.

בנימין טמקין (מרצ):

היה כאן תקדים, לפני זמן לא רב אני עמדת בדיוק באותו מצב. ישב כאן חבר הכנסת עובדיה עלי – –
– שר המשפטים – – – ונאמר שלא ייתכן שבכל פעם שתוקפים סיעה באופוזיציה או את כל
האופוזיציה תהיה זכות תגובה במסגרת עשר דקות.

דן תיכון (הליכוד):

לא נכון.

בנימין טמקין (מרצ):

— — —

שאול יהלום (מפד"ל):

— — —

היו"ר ש' וייס:

חבר הכנסת שאול יהלום, אתה על סף הוצאה מן האולם, וזאת תהיה בושה וחרפה.

חבר הכנסת טמקין, תקשיב לי. יש לי סתם שאלה. מדוע כשאתה מעלה הצעה לסדר אתה צריך
לצעוק? אתה לא יכול לדבר כפי שאני מדבר עכשיו? אני לא מבין את זה. איזה חוסר סבלנות – – –
אני לא יודע מה היית עושה לתלמידך אילו נהגו כך?

כאן יש הצעה, זה לא דבר שהתרחש לפתע. כאן יש הצעה, שזאת ממש הכותרת שלה. אין לי ספק
שעל-פי התקנון צריך לאפשר לפחות תגובה אחת. אילו התעקשו, הייתי צריך לאפשר שלוש תגובות.
זה נושא לבירור.

דן תיכון (הליכוד):

נכון, לכל סיעה באופוזיציה.

היו"ר ש' וייס:

חבר הכנסת טמקין, יהיה חבל אם אחרי ההערה שלך אצטרך לתת זכות תגובה לשלושה במקום לאחד.

חברת הכנסת לימור לבנת, בבקשה, תייצגי עכשיו את כל האופוזיציה.

לימור לבנת (הליכוד):

אדוני היושב-ראש, כנסת נכבדה, אני מבינה שלממשלה יש מדיניות חדשה, מדיניות שעל-פיה מי שאשם זה התקשורת, האופוזיציה, הנוער והש"ג.

היו"ר ש' וייס:

הש"ב.

לימור לבנת (הליכוד):

תיכף אגיע לש"ב. יש עכשיו דיאגנוזה קבועה, מצאנו את הפתרון, מצאנו את האשם: האופוזיציה אשמה. מה לא אמרתם על האופוזיציה, אפילו כאן, לפני כמה דקות, נאמר שאנחנו מתעטפים בצער, האופוזיציה מתעטפת בצער מפני שכבר שבוע לא היו פיגועים. דרך אגב, זה גם לא נכון עובדתית, כי כן היו פיגועים. אבל להגיד על האופוזיציה שהיא מתעטפת בצער כי שבוע לא היו פיגועים, או להגיד מה שאמר יושב-ראש ועדת החוץ והביטחון אורי אור, שהאופוזיציה רוקדת על הדם, האופוזיציה פוגעת במורל, האופוזיציה מנצלת את הטרגדיות? מה לא נאמר עלינו? איזו חוצפה יכולה להיות לקואליציה, לממשלה כזאת שבאה ומאשימה, ולא רק מאשימה אלא אומרת את הדברים הקשים ביותר על האופוזיציה שדווקא נהגת בצורה אחראית ורצינית.

לאחר שהזכיר היושב-ראש, אחזור לפרשת ראש השב"כ.

היו"ר ש' וייס:

לא ביוזמתי.

לימור לבנת (הליכוד):

לא, ביוזמתי. זה רשום בראשי הפרקים שלי.

היו"ר ש' וייס:

ביוזמת חבר הכנסת עובדיה עלי.

לימור לבנת (הליכוד):

ביוזמתי.

אמר חבר הכנסת אפרים סנה לפני ימים אחדים, כך כתוב בעיתון: גורמים פוליטיים מנסים לפגוע בשב"כ בעת שהוא נתון בעיצומו של המאבק בטרור; זה נכתב ב-4 בחודש. בפרשנות ברדיו הוא הוסיף והבהיר למי שאולי לא הבין, שבמלים "גורמים פוליטיים" הוא מתכוון בעצם לאופוזיציה. האופוזיציה גם אשמה במה שהיה, בפרשה שהתעוררה בטלוויזיה בעניין ראש השב"כ.

משה פלד (צומת):

התקשורת...

לימור לבנת (הליכוד):

התקשורת. אמרתי: התקשורת, האופוזיציה, הנוער, הש"ג. כולם אשמים, רק לא מי שגרם במדיניותו לגל הטרור הנורא הזה שמתרחש עכשיו.

אבל זה לא הסוף, זו רק ההתחלה, מפני שראש הממשלה עצמו הרי תקף את הטלוויזיה, קרא לה אתמול "טלוויזיה צהובה ובלתי אחראית". והרי השרה שולמית אלוני, זאת שנבחרה על הכרטיס של זכות הציבור לדעת, של חופש העיתונות, דורשת עכשיו את זכות הממשלה לדעת – מראש. היא באה לברר, מה ששום שר לא עשה. יושב כאן שר החינוך לשעבר, חבר הכנסת זבולון המר; הוא לא היה מעז לפנות למנהל הטלוויזיה או למנהל מחלקת החדשות ולברר האם היה או לא היה שיקול עיתונאי במסירת ידיעה מסוימת. לא היו דברים כאלה מעולם. פתאום שולמית אלוני מתראיינת בכל אמצעי התקשורת ומסבירה שהיא ביקשה לדעת פרטים והיא תשקול אם היה ערך חדשותי או לא היה ערך חדשותי.

כולנו אשמים, האופוזיציה, התקשורת, הש"ג, הנוער, אלה לכל ילד – אלה הפתרונות שאתם מציעים. ראש הממשלה לא מתבייש לומר בכנס המשמר האזרחי: מה קרה לנוער שלנו, למה הנוער שלנו לא מגיב? הנוער המסכן הזה, הנוער הוא האשם, אלה שאותם באים לרצוח בתוך בית-הספר "אורט קנדי".

עמיר פרץ (העבודה):

אתם חונכים – – –

לימור לבנת (הליכוד):

אני רוצה להחזיר אתכם קצת לפרופורציות, חבר הכנסת עמיר פרץ. בוא ארענן קצת את זיכרוןך ואת זיכרון חברי הכנסת.

היו"ר ש' וייס:

כל זה במסגרת עוד ארבע דקות.

לימור לבנת (הליכוד):

בתשדיר תעמולה מיידי אחר רצח הלנה ראפ, מה אתם לא אמרתם, מה אמר רבין 'ומייד אחר רצח הלנה ראפ, תוך ניצול ציני, כואב, מרגיז, בלתי אחראי? ובכן, רבין אמר אז: איננו רוצים את עזה לא בבתי-ים, לא ברחובות ולא בתל-אביב.

קריאות:

— — —

לימור לבנת (הליכוד):

ידעתי שתקפצו, אבל לא רק את זה הוא אמר. הוא אמר עוד דבר. הוא הבטיח לציבור בבתי-ים – תזכרו את זה היטב – שבתוך שנה הוא יביא למניעת פעולות טרור, ואמר שהדרך לעשות זאת היא בשילוב של הפעלת כוח צבאי בצד המעשה המדיני, ובלי שילוב השניים לא תיפתר הבעיה. הוא הבטיח: בתוך שנה. עברה כמעט שנה, איפה מיגור הטרור? יש כאן רק הסלמה.

אני רוצה להזכיר לכם עוד שני דברים חשובים. אני רוצה להזכיר לכם, שאחרי הפצצת הכור בעירק, בעוד המטוסים באוויר, חבר הכנסת שמעון פרס כבר טרח ואמר שמדינת ישראל תהיה כמו ערער בערבה, ותקף את הפעולה הזאת בעירק בלי שום בוש, ב-1981. ערב מערכת הבחירות האחרונות אמר שר השיכון דהיום, השר בנימין בן-אליעזר, על ארנס, שהוא מזמין פיגועים כדי לעזור לליכוד בבחירות. אתם אמרתם את כל הדברים האלה. יש למישהו העוז לבוא לכאן, לעמוד כאן על הבמה, ללכת לאמצעי התקשורת? מה אתם חושבים, שהעם הזה מטומטם?

אתם תיתנו תשובה לעם מה הם הפתרונות שלכם לטרור, מה הם הפתרונות שלכם לבלימת גל הסכינאות הנורא הזה. האם אתם מסכימים לאותן הצעות שהעלה כאן קודם חבר הכנסת ביבי נתניהו? מסכימים או לא מסכימים? אתם תתמכו בצווי החירום או לא תתמכו? אתם תתמכו בפסק-דין מוות למחבלים או לא תתמכו? אתם תתמכו בקיצור הליכי הגירוש או לא תתמכו? תנו תשובות לציבור.

הציבור לא טיפש. הציבור יודע שלא האופוזיציה ולא התקשורת ולא הש"ג ולא הנוער ולא הציבור אשמים. הציבור יודע שהממשלה הזאת, במדיניותה, במדיניות של אותם חברי כנסת שרצים ומודיעים על כל גבעה רמה שהם בעד יציאה חד-צדדית מעזה מייד – הם אלה שלמעשה מלבים את הטרור, משום שאנשי אש"ף, ערפאת, תיאסיר חאלד ואחרים, אמרו במפורש: הקריאה של חברי הכנסת מהשמאל לצאת מעזה מוכיחה את כישלון ממשלת רבין ומוכיחה בוודאות שצריך להסלים את הטרור, והם קראו להגברת הטרור. זה מה שמגביר את הטרור.

יורם לס (העבודה):

לימור לבנת (הליכוד):

הציבור לא טיפש. הש"ג, חבר הכנסת יורם לס, חכם. הנוער אינטליגנטי. האופוזיציה תהיה כאן והתקשורת תמשיך להראות מה אתם שווים. תודה רבה.

קריאות:

עמיר פרץ (העבודה):

את רוצה להישאר בעזה? כל העם רוצה לצאת מעזה.

היו"ר ש' וייס:

איש לא שומע אותך.

עמיר פרץ (העבודה):

שומעים.

היו"ר ש' וייס:

כן? אז קדימה. תקרא עוד שתיים שלוש קריאות.

הקשיים בביטחון-הפנים

היו"ר ש' וייס:

רשות הדיבור לחבר הכנסת רן כהן, ואחריו – לחבר הכנסת אריאל שרון, אחריהם ישיב ראש הממשלה.

רן כהן (מרצ):

אדוני היושב-ראש, אדוני ראש הממשלה, חג שמח לך, חג שמח לכם, חברי וחברות הכנסת, ולכל עם ישראל. שמונה ימים שאין נרצחים ברחובות ישראל, ובכל זאת איננו שקטים. אנחנו יודעים שאין אפשרות של סגר לעולם, ואנחנו יודעים שמספר ההיתרים ילך ויגדל ויהיו יותר נכנסים, אנחנו יודעים שלמרות המאמצים האדירים שנעשים על-ידי כוחות הביטחון למנוע פיגועים אין אפשרות של מאה אחוז למנוע פיגועים, ואיננו בטוחים שלא יהיו עוד קורבנות, חלילה, ולא יהיו עוד אסונות.

משום הסכנה הזאת, ומשום שייתכן שהרוצחים ינסו פה ושם לפגוע, ומשום שיש גם סכנה שחלק מראשי הימין, שכבר אינם מאזינים לקריאות שיפסיקו לצהול על הפיגועים ויפסיקו לנצל אותם, יחזרו ויעשו כן – לדוגמה, דברי הדוברת שדיברה לפני – אני רוצה להפנות דברים אל הרוצחים הנתעבים.

אני רוצה לומר לכם, טרוריסטים נאלחים, שלא תתפעלו ולא תתעודדו מההיסטריה, מהפחד ומהתבוסתנות שמעוררים ראשי הימין בישראל – –

עוזי לנדאו (הליכוד):

אתה נפגש אתם ישירות. למה אתה מדבר אתם דרך הכנסת?

רן כהן (מרצ):

– – ואפילו אנחנו יודעים, רוצחים טרוריסטים ארורים, שאתם שואבים עידוד ממורך הלב ומהבהלה שמפזרים האדונים נתניהו ושרון, זאבי ורפול ושותפיהם מהמפד"ל ומהאגודה – תנוח דעתכם, בזמן שהימין שלט העם הזה עבר אסונות כבדים וקשים בהרבה ולא נשבר. וגם הפעם, לא אתם ולא ראשי הימין, לא תשברו אותנו. אנחנו גם נמשיך לרדוף ולהכות בכם וגם נמשיך במשא-ומתן לשלום, למרות צווחת האימים.

הלוא אנחנו כבר יודעים כי מה שמבהיל באמת את ראשי הימין איננו הטרור אלא השלום, והפגנות המתנחלים ליד בית ראש הממשלה מעידות. בזה הימין הישראלי והטרור הפלשתיני הולכים יד ביד, ובידי הטרוריסטים סכין המאיימת לרצוח.

אדוני ראש הממשלה, מעלילים עליך שאין לך מנדט לוותורים למען השלום. יש אומרים שאין לך מנדט לוותורים ברמת-הגולן, והמתנחלים אומרים שאסור לך לוותר ביהודה, בשומרון וברצועת-עזה. אדוני ראש הממשלה, הציבור נתן לך מנדט על סמך הבטחותיך והבטחות מפלגות הקואליציה. זה נעשה במערכת הבחירות שבחרה בממשלה הזאת למשול. על-פי הסמכות הזאת, אדוני ראש הממשלה, אין לך מנדט לוותר על השלום, גם במחיר ויתורים בשטחים ועל השטחים.

וכדי שלא לוותר על השלום, לא צריך להיכנע לנשיא קלינטון ולא להזדקק ללחץ של הנשיא מובארק. אני מאמין שאתה, יצחק רבין, לא זקוק ללחץ חיצוני אלא לצורך הפנימי. והצורך הפנימי הוא לקרב, בצד הנכונות הסורית לעשות שלום עם ישראל, את האופציה לשלום ישראלי-פלשתיני, שבלעדיו לא יהיה פתרון למזרח התיכון בכלל.

אדוני ראש הממשלה, מאחר שאני מאמין שאתה רוצה לקרב את השלום, אינני מבין מדוע לא תוכל לעשות שלושה דברים. הראשון, הלוא באמת אין לך כוונה עוד לגרש גירוש המוני. מדוע לא תאמר זאת? מדוע לא תצהיר על כך? והלוא ראית שהגירוש איננו מועיל לא לחסימת הטרור ולא לקירוב השלום.

אדוני ראש הממשלה, הלוא אתה יודע שהפתרון של הממשל העצמי והאוטונומיה לא היה הפתרון השלם והמלא. מדוע לא תאמר לפלשתינים, שכל דרך אחרת שתוסכם, של פדרציה, של קונפדרציה, של מדינה פלשתינית, לא תיחסם על-ידי המהלך הראשון?

הדבר השלישי, ובו אני פונה אליך: האומנם בשבילנו חיידר עבד אל-שאפי באמת מתן יותר, טוב יותר, נחמד יותר, אמין יותר מפיצול חוסייני? האומנם חיידר עבד אל-שאפי, מהמייסדים של אש"ף, מהעקשנים ביותר שקיימים בהנהגת אש"ף, הוא ולא אחר חייב להיות ראש צוות המשא-ומתן? ואתה, יצחק רבין, שקיבלת מנדט חדש לנהל משא-ומתן, לא תוכל לדבר אתו בגלל החבלים והקשרים שכבול את ידיך בליכוד.

משפט אחרון, אדוני היושב-ראש. אני רוצה לפנות אל ראש הממשלה ולבקש בקשה. היתה ההגדרה שלך לגבי העובדים מהשטחים, כמי ש"שורצים כאן". אפילו אם התכוונת למונח מההגדה של פסח בימינו אלה, כלפי היהודים: ירבו וישרצו ויהיו לעם גדול, עצום ורב, במובנו החיובי, בימינו אלה

ההגדרה הזאת היא חסרת רגישות, היא אנטיפיתית, היא מיותרת, היא לא נצרכת. הם לא התפרצו לכאן כדי לשרוף. מעבידים ישראלים קראו להם לעבוד כאן. אני מבקש ממך לבטל את המשפט ואת המונח האומלל והמעליב הזה, שממילא זקוק לתיקון. תודה רבה וחג שמח.

היו"ר ש' וייס:

אני מודה לחבר הכנסת רן כהן.

חובת הממשלה להתפטר מייד לאור אי-קיום התחייבויותיה לציבור

היו"ר ש' וייס:

חבר הכנסת אריאל שרון, בבקשה. לא היית קודם לכן, כשצינתי שיש שבע דקות לכל נואם. אני מקווה שתצליח לרכז את דבריך בשבע דקות. בבקשה. אחרי חבר הכנסת שרון ישיב ראש הממשלה.

אריאל שרון (הליכוד):

אדוני היושב-ראש, כנסת נכבדה, הייתי שר וחבר הקבינט המצומצם במשך 15 שנים. היו ממשלות טובות והיו טובות פחות. אבל דבר נלעג, עלוב, אימפוטנטי, חסר דמיון, חסר תעוזה, חסר כושר עמידה, רופס ומתרפס כמוכם, חברי הממשלה, לא היה בישראל מעולם.

בעבר מתחתי לא אחת ביקורת על הממשלות שבהן הייתי חבר, כשלא טיפלו נכון בשאלות ביטחון ובנושאים המדיניים. אבל תרשו לי לומר – –

עוזי לבדאו (הליכוד):

איפה ראש הממשלה?

היו"ר ש' וייס:

הוא יצא. הוא מייד יחזור.

אריאל שרון (הליכוד):

– – אפילו הבטלן הגדול ביותר בממשלותינו היה בעשר רמות גבוה מכך. אין תחום אחד שבו עמדתם בהתחייבויותיכם ובהבטחותיכם לציבור. אין אפילו תחום אחד. אין. אדוני היושב-ראש, חיפשתי, פשוט אין.

את הופעותיכם בפני הציבור כיניתי אז "ההונאה הגדולה". ואכן הצלחתם להונות חלק גדול של העם. הבטחתם תעסוקה לכל דורש, עבודה לכל מבקש. ומה קרה? מאז עלייתם לשלטון האבטלה מעמיקה מיום ליום. לא הצלחתם ליצור עד כה אפילו מקום תעסוקה נוסף אחד, פרט למספר מצומצם של עובדי דחק בחורשות הקרן-הקיימת.

בנימין טמקין (מרצ):

מה ראינו אתמול בטלוויזיה, באיזה מקום בדרום, באיזו חווה שם?

אריאל שרון (הליכוד):

אני מזמין אותך, מכובדי, תצטרף אלי לעבודה. אני מציע לך להצטרף לעבודה פעמיים ביום לחליבה, ואם אתה רוצה – גם קצת על הטרקטור. אני מזמין אותך. אולי ימצא אחד שמוכן לבוא לעבודה. אתה מוזמן, ואצלנו לא משלמים שכר נמוך. גם העובדים הערבים כולם מקבלים שכר גבוה, כולם דרך שירות התעסוקה, כולם אוכלים מה שלא קיים בשום משק בארץ – בחדר אוכל אחד עם העובדים היהודים; כולם. אני מזמין אתכם להצטרף אלינו לעבודה. זה טוב לעבוד. אתם מוזמנים.

יורם לס (העבודה):

תצטרף ל"עבודה". תצטרף למפלגת העבודה.

שלמה בוחבוט (העבודה):

מתי אפשר להגיע?

אריאל שרון (הליכוד):

הבטחתם שרק תעלו לשלטון תפרוץ העלייה ותשוב לממדיה הקודמים, כמו שהיה בימי ממשלת הליכוד. והנה העלייה מדשדשת. רבבות יהודים עוזבים את מדינות חבר העמים ופניהם לארצות-הברית, ובקצב גובר לגרמניה, שבה הולכת ומתפתחת מחדש גולה יהודית. ואתם שותקים. והנציגות הדיפלומטית שלנו שם, בגרמניה, מחרישה ואף מנסה – וכדאי שתלמדו זאת – להגיע להסדר עם הגרמנים על הקלות למהגרים יהודים מאזורים מסוימים ברוסיה. מתכוונים לאזורים שהיו מיושבים בעבר על-ידי גרמנים. והיכן? – בגרמניה. חשבתם שרק יסתכלו בנבחרת הזאת שאיננה, אבל היא

תמיד איננה, ומייד ירוצו היהודים הנה ליפול בחיק ה"נבחרת" הזאת. אבל יהודי רוסיה כבר יודעים עם מי יש להם עסק. הרי את אחיהם כבר הולכתם בכחש.

בדרום-אפריקה קיימת קהילה יהודית נפלאה, שעומדת בפני בעיות חמורות. ושגרירנו שם מרגיע: רק לא לקרוא לכולם לעלות, זה ירגיז את השחורים, זה יכעיס את הלבנים. לא חשוב עתיד היהודים וגורלם. רק דמיונות הסרק החולניים של משרד החוץ שלנו חשובים.

כל גלי העלייה הגדולים ב-15 השנים האחרונות התחילו והתממשו במאמצי ממשלות הליכוד; מברית-המועצות, מאתיופיה וממקומות אחרים, ידועים יותר וידועים פחות.

הפסקתם בנייה בגליל ובוואדי-ערה, אחרי שאנחנו, ממשלת הליכוד, הבאנו לראשונה לרוב יהודי בגליל. טוב, לגבי הצפון יש לכם הסבר "משכנע": נאלצתם להפסיק בוואדי-ערה, בעכו ובנצרת-עילית, כי זה היה התנאי של שתי מפלגות לאומניות, אנטי-ציוניות ואנטי-יהודיות לאפשר לכם רוב חוסם.

עבד-אלוהב דראושה (מד"ע):

תתבייש לך. אנחנו לא אנטי-יהודים.

אריאל שרון (הליכוד):

אבל בנגב – – –

עבד-אלוהב דראושה (מד"ע):

אנחנו לא אנטי-יהודים, תתבייש. אתה נגד הערבים. אתה לא מתבייש כשאתה אומר את הדברים הללו?

היו"ר ש' וייס:

טוב, תיקו. זהו.

אריאל שרון (הליכוד):

אדוני היושב-ראש, תאפשר לי לא להשיב.

עבד-אלוהב דראושה (מד"ע):

אנחנו אנטי-יהודים?

היו"ר ש' וייס:

חבר הכנסת דראושה, אפשרתי לך להגיב. זהו.

אריאל שרון (הליכוד):

אני חוזר כדי שיהיה ברור, אם אנשים לא שמעו, שזה היה התנאי של שתי מפלגות לאומניות, אנטי-ציוניות ואנטי-יהודיות, לאפשר לכם רוב חוסם.

עבד-אלוהב דראושה (מד"ע):

אתה גזען. אתה גזען.

אריאל שרון (הליכוד):

אבל בנגב – – –

בנימין טמקין (מרצ):

אם זה מה שאתה חושב – זו אנטישמיות. תגיד אם זה מה שאתה חושב.

קריאות:

– – –

היו"ר ש' וייס:

תאפשרו לי רגע להתערב.

אריאל שרון (הליכוד):

אתה הרי הוזמנת למועדון העבודה, למועדון היהודי-הערבי לעבודה.

בנימין טמקין (מרצ):

זו גזענות למען הגזענות.

היו"ר ש' וייס:

חבר הכנסת טמקין, אתה לא מאפשר בכלל להגיב.

טלב אלסאנע (מד"ע):

— — —

היו"ר ש' וייס:

חבר הכנסת אלסאנע, הרי הצעקות האלה לא עוזרות.

טלב אלסאנע (מד"ע):

— — — אדוני לא מעיר

היו"ר ש' וייס:

אתם לא תורו לי כל הזמן למי להעיר. אני עושה זאת לבד. חבר הכנסת אלסאנע, הבנתי זאת בלי יוזמתך.

בנימין טמקין (מרצ):

— — — למה הוא לא

היו"ר ש' וייס:

חבר הכנסת טמקין, אני קורא אותך לסדר. אתה לא מבין שפרלמנט אי-אפשר להפוך לכיכר של צעקנות?

בנימין טמקין (מרצ):

על-פי הדברים שהוא אמר – – –

היו"ר ש' וייס:

תסלח לי, אני שמעתי.

טלב אלסאנע (מד"ע):

הדברים שהוא אמר מזמינים תגובה חמורה מאוד.

היו"ר ש' וייס:

חבר הכנסת אלסאנע, תקשיב לי רגע. איך אתה רוצה שמישהו יגיב, כשכל הזמן אתם צועקים?

טלב אלסאנע (מד"ע):

לא צועקים.

היו"ר ש' וייס:

אני מבקש ממך שלא לדבר עוד. אני לא זוכר יושב-ראש אחר שהגיב כל-כך בחומרה על טענות כאלה. אתם לא מאפשרים. אתם צועקים.

קריאה:

— — —

היו"ר ש' וייס:

זו לא זכות הזעקה של ברנר. אלה סתם צעקות.

חבר הכנסת שרון, יש לי בקשה. אני הוריתי גם קודם. אנחנו פה על סף פיצוץ בכנסת הזאת.

אברהם הירשזון (הליכוד):

— — —

היו"ר ש' וייס:

תסלח לי. אני אסביר לך, אתה לא היית גם קודם פה. אני פונה אליך בהמשך למה שאמרתי קודם בקטע שלא היית. היחסים בבית הזה בין הקבוצות הלאומיות השונות, שכולם אזרחי ישראל, הם על סף פיצוץ. זה מסוכן, זה לא צודק, זה לא נחוץ. אני מבקש מכולם ריסון כדי שנוכל לקיים כאן דמוקרטיה גם בשעת-חירום.

צחי הנגבי (הליכוד):

— — — שהוא יחזור בו

היו"ר ש' וייס:

אבל זה לא הושמע כאן. אני אחראי למה שמשמיעים כאן. אני מבקש, בטובך, יש לך מספיק מה לומר גם בלי להחריף את העניין. נא להתקרב לסיום. אני מנכה לך את כל זמן ההפרעות. עוד שתי דקות, בבקשה.

אריאל שרון (הליכוד):

אבל בנגב, ארץ חלומותיו של דוד בן-גוריון, מדוע הפסקתם את תנופת הבניין שאנחנו התחלנו בה? מדוע? רציתם לעקור את ההתיישבות ביהודה, בשומרון, בעזה ובעיר העתיקה בירושלים. שם לא תצליחו. שם חיים אנשים אמיתיים, גיבורים אמיתיים, בעלי אידיאולוגיה ציונית אמיתית, כמו שהיו הורינו. אנשי ההתיישבות, מתיישבי יהודה, שומרון ועזה ורמת-הגולן, הם ממשיכי דרך הורינו. לא אתם, בכם לא נותר מאומה מהדברים האלה.

חיים אורון (מרצ):

מה שעולה מדוח-קלוגמן שאתה מככב בו.

מיכאל איתן (הליכוד):

מה קרה עם הערבי שאתה חשפת לחסדי הטרור? אתה לא מתבייש?

חיים אורון (מרצ):

היו"ר ש' וייס:

חבר הכנסת אורון, אתה חושב שאחר-כך אני אוכל להשתלט כאן עם הערות כאלה? תראה מה אתה עושה. בשביל מה זה היה נחוץ? בבקשה. אי-אפשר לדבר פה רגע אפילו. איזה צעקנות. בשום פרלמנט אין דבר כזה. אני מבקש ממך לסיים. כבר ניכיתי מזמנך עוד דקה מרוכזת.

אריאל שרון (הליכוד):

אני לא זקוק לשום טובות, אדוני.

היו"ר ש' וייס:

זה לא טובות. יש לך שבע דקות.

אריאל שרון (הליכוד):

לי אין בעיה. לי יש מספיק כלי ביטוי לומר מה שאני חושב.

היו"ר ש' וייס:

נכון. חבר הכנסת שרון, אני מבקש שתרכז את דבריך ותנסה לסיים אותם. אנחנו ממשיכים. בבקשה.

אריאל שרון (הליכוד):

דרך אגב, חבל, לו היה לי יותר זמן היו גרים יותר יהודים במזרח-ירושלים. מה שקובע זה מה שנעשה שם. כל משפחה יהודית בירושלים, זה מה שקובע.

חיים אורון (מרצ):

היו"ר ש' וייס:

חבר הכנסת אורון, שוב? כך לא נסיים היום.

חיים אורון (מרצ):

מה זה "שוב"? אי-אפשר לקרוא קריאת ביניים?

היו"ר ש' וייס:

תסלח לי, חבר הכנסת אורון, אני רוצה להסביר לך משהו. כל חבר כנסת יש לו זכות לקריאת ביניים. תעשו את זה, נשב כאן עד הערב, ולא ייתנו לשום נואם לנאום. זה מה שאתה רוצה?

חיים אורון (מרצ):

קיבלנו -- --

היו"ר ש' וייס:

זה הכול. איזו צורה יש לזה? איש לא יכול פה לנאום.

אריאל שרון (הליכוד):

מפאת קוצר הזמן לא אגע בכל מחדליכם בנושא הבנייה והכבישים. שום כביש לא פתחתם, לא התחלתם, זה הכול דברים שאנחנו התחלנו בהם.

דוד צוקר (מרצ):

תגיד לי, אתה עלית אתמול ארצה? אתה הסתובבת בארץ?

היו"ר ש' וייס:

אתה מפריע לו לסיים.

דוד צוקר (מרצ):

מפריע לי מה שהוא אומר.

אריאל שרון (הליכוד):

גם במינויים, בגיליוטינה שאתם מורידים על נדכאים, על חלכאים – – –

אלי גולדשמידט (העבודה):

תחזיר את שני.

אריאל שרון (הליכוד):

אני רוצה לומר לכם מלה בנושא הביטחון. מה שעשיתם בתשעת החודשים האחרונים, ואחרי שדם רב ומיותר, יהודי וערבי, נשפך, כשבמשלה אחזה פניקה; נכון, בציבור יש דאגה וחרדה מוצדקות, אבל אין פניקה, פניקה יש בממשלה. הממשלה נקטה כמה צעדים בתחום הביטחון, צעדים שאני המלצתי עליהם במשך למעלה מחמש שנים. עדיין לא הכול, עדיין מעט, וכמובן מאוחר מאוד, אבל לפחות יש התחלה מסוימת, ויש לברך על כך. אם כי צריך לזכור שהסגר יעיל רק בגלל נוכחותנו בשטח, דבר שאפשר היה לעשות לפני חודשים ארוכים, אם לא לפני שנים.

בנושא הביטחון נכשלתם והכשלתם את העם, ובנושא המדיני – אין שום תשובה מסוריה, וכבר הבטחתם נסיגה ללא כל תמורה. אתם מפקירים את הגנת הצפון, וגם בירושלים אתם מוכנים לוותר וכבר נתתם סימן בעניין פייצל חוסייני.

נתתי לכם אפשרות להינצל בהצעה שהצעתי לפני כמה חודשים. הצעתי ממשלת חירום, קבינט של מומחים לפרק זמן קצוב וקצר במטרה אחת – חיסול הטרור האש"ף וה"חמאסי", שתחליף את הממשלה הכושלת הזאת. אם אינכם מקבלים זאת, תצטרכו ללכת כולכם. ויש לעשות הכול כפי שניתן במשטר דמוקרטי, ולפי החוק, כדי שתפנו מקומותיכם לטובים מכם, מהר ככל שניתן.

היו"ר ש' וייס:

תודה רבה. חברי הכנסת, לפני שאני מזמין את ראש הממשלה ושר הביטחון להשיב על שמונה הצעות דחופות לסדר-היום, אני רוצה לפנות אליכם בבקשה, במשאלה ובתביעה. קל מאוד להפוך כל דיון לדיון שערורייתי. זה לא לכבודו של איש, ואיש לא מוסיף לעצמו שום נקודה פוליטית בהתנהגות כזאת. אין פרלמנט בעולם שבו לא מאפשרים לממשלה לשאת את דברה, ואני מקווה שגם אנחנו ננהג כך. אדוני ראש הממשלה, בבקשה.

עוזי לנדאו (הליכוד):

זה אמור גם לגבי ראש האופוזיציה, אדוני היושב-ראש?

היו"ר ש' וייס:

אני הגנתי על כולם יפה מאוד.

עוזי לנדאו (הליכוד):

צריך לומר את זה לספסלים ההם.

היו"ר ש' וייס:

אמרתי את זה לכל הכנסת, לרבות חבר הכנסת עוזי לנדאו.

ראש הממשלה ושר הביטחון י' רבין:

אדוני היושב-ראש, חברי הכנסת, אני שמח שהאמונה, המורשת היהודית קבעו לנו מדי כמה חודשים חג. ניתן בחג לעם לשמוח, ליהנות, לשכוח מן הצרות, ולקוות לעתיד טוב יותר. חבל שאנחנו מתכנסים היום כאן בעיצומו של החג. אבל, עם זאת, על אף הדברים שהושמעו, אנסה לשמור על אוירת החג.

בראשית דברי אני רוצה לשלוח מדוכן זה ברכה מקרב לב לחיילי צה"ל, לשוטרי משמר הגבול ומשטרת ישראל, לזרועות הביטחון האחרות, העומדים יום ולילה על משמר הביטחון של מדינת ישראל, של השטחים, בגבולות ובתוככי השטחים הנתונים לנו ובמדינת ישראל.

אני רוצה גם לברך את חבר הכנסת ביבי נתניהו, שזה לו נאווה הראשון כראש האופוזיציה ולאחל לו אריכות ימים כראש האופוזיציה.

אשר לנושא עצמו, דומני שחלק מחברי הכנסת כאן מתעלם ממצאות, מציאות לא נעימה. המציאות היא שבינינו לבין הפלשתינים – כוונתי לתושבי שטחי יהודה, שומרון ועזה – יש עימות חריף, עימות שמתמשך לא רק חמש שנים, גם לפני כן, עימות שפשט צורה ולבש צורה. השאלה המרכזית שסביבה יש חילוקי דעות, וזה לגיטימי, היא, מה הפתרון, האם לספח את כ-2 מיליוני הפלשתינים החיים בשטחים ולהופכם לתושבי ישראל נגד רצונם, גם נגד רצוני, או למצוא דרך של דו-קיום, דו-קיום תוך שמירת הייחוד היהודי של מדינת ישראל כמדינת היהודים שחיים בה גם לא-יהודים? סביב שאלה זו מתקיים ויכוח לגיטימי, והעם מחליט מדי פעם, והוא יחליט כאשר הדבר יהיה קונקרטי, כאשר הדבר יידרש.

כיום אנו נתונים, ואני מקווה שזה אכן יימשך, במשא-ומתן לשלום במתכונת שאינה אידיאלית בעיני, אבל ממשלה בראשות הליכוד החליטה עליה, כשיש בסיס מוסכם במכתב הזימון לוועידת-מדריד ולפיו אנחנו מנהלים משא-ומתן ישיר עם תושבי השטחים על פתרון בשני שלבים. אני חושב, שהממשלה הזאת תמשיך בקו הזה, במתכונת הזאת, אם כי היא לא האידיאלית, אולי בתכנים שונים, הנובעים מהשוני בגישה לגבי מה שצריך להיות בעתיד הרחוק, ולא בהכרח מחייב הדבר מדינה פלשתינית. אני מתנגד להקמתה. אני מאמין, שבהתקדמות הדו-שלבית לקראת פתרון יש גם פתרונות אחרים.

הבעיה שהעסיקה ומעסיקה את הציבור, ואמרת זאת מעל הדוכן הזה, היא ההסלמה בטרור, ולא אטשטש ולא אתעלם מזה. אין זה אומר שאני מקבל את ההסברים שלכם – מדוע חלה ההסלמה. ההסלמה היא פועל יוצא של עימות שאין לו פתרון לשורשיו. כשאני אומר שהליכה למשא-ומתן מדיני לפתרון הסכסוך באה במקביל ללחימה בטרור, אני לא בטוח שפתרון מדיני יעלים את הטרור מעל פני השטח. ראו מה מתרחש במדינות ערביות, ששם אין ויכוח בין שתי ישויות שונות לחלוטין. האם בארצות ערב אין טרור בין לבין עצמן?

אני מפריד בין פתרון הסכסוך לבין נושא המלחמה בטרור. אין לי ספק, שככל שנתקרב לפתרון הסכסוך, ונגיע אליו, המוטיבציה לקיום טרור תלך ותפחת, אני לפחות מקווה שכך יהיה.

אני רוצה להסביר עכשיו את הצעדים שנקטה הממשלה. אני משוכנע שמה שהתפתח בעיקר בחודש מרס והגיע לשיאו באותו חודש, חייב נקיטת צעדים לבלימה, ומייד, של תחושת אובדן הביטחון האישי

בקרב חלקים בציבור הישראלי. ואני לא מתעלם שכך זה היה. ככלל, אם רוצים לפתור בעיה צריך קודם כולל להכיר בקיומה.

לכן קיבלה הממשלה את ההחלטות הבאות: נוסף על הסגר על עזה, יהודה ושומרון שימנע מ-120,000-110,000 פלשתינים תושבי השטחים לעבוד בישראל; כי בהיותם פזורים במקומות עבודה שונים בשטח הם יצרו את תחושת האי-ביטחון. רוב אלה שביצעו את הדקירות בשטח הריבונות הישראלי לא היו ידועים לזרועות הביטחון שלנו כאנשי טרור. לכן לא היה מנוס אלא ליצור את ההפרדה ללא הבחנה, כי לא היתה הבחנה מראש של מי שהוא מועד לסכינאות ומי לא.

אני חושב שתכלית הסגר הזה היא ליצור, לא במכה אחת, יתר הפרדה, בלי כל קשר לשאלת התהליך המדיני; ליצור יתר הפרדה כדי לתת תחושת ביטחון למרבית אזרחי ישראל, יהודים וערבים, שרובם חיים בתחומי "הקו הירוק" ובירושלים רבתי המאוחדת בריבונות ישראל ובירתה לעד.

שמונה ימים הם מעט זמן, אבל כבר עכשיו חשים בתחילת השוני באווירה. ידענו שעל-ידי הסגר הזה ניצור מצוקה בקרב פלשתינים תושבי השטחים, שתגדל הסכנה למתיישבים ביהודה, בשומרון ובעזה. אבל בינתיים יש גם שם ירידה באלימות. בשל ההפרדה הזאת, וביצירת מצב שבו יש 70,000 פלשתינים מובטלים ביהודה ובשומרון לאורך זמן, כפי שאמרו לי מפקדי פיקוד המרכז, עלולה להיווצר מצוקה.

תגברנו את הכוחות כדי לתת יתר ביטחון לתושבים בשטחים, קודם כולל ליהודים, אבל גם ללא-יהודים, כי האחריות לביטחונם היא של הממשלה.

אני מקווה שהממשלה תחליט ביום ראשון שהסגר יימשך – –

עובדיה עלי (הליכוד):

לכמה זמן?

ראש הממשלה ושר הביטחון י' רבין:

– – לא אגדיר לכמה זמן. בצד הסגר, שנבע קודם כולל ומעל הכול מההכרח להחזיר את תחושת הביטחון האישי ל-99.5% או ל-99% של אזרחי ישראל, נוצרה, לדעתי, הזדמנות לפתור בעיות נוספות בכלכלה ובחברה הישראלית. אין שום סיבה לכך, שמתוך 113,000 עובדי הבניין בישראל 70,000 יהיו תושבי השטחים. הבה נחזור לבנות בישראל באמצעות ישראלים, יהודים וערבים ישראלים. מי שרואה מה שנעשה בבנייה, בעיקר מאזור חדרה וצפונה, יבחין בכך שיש ישראלים עובדים ובונים וגם מגיעים להישגים מרשימים. בדרך זו נפתור גם חלק מהמחלה החברתית הקשה ביותר שלנו – האבטלה. מדוע לא ייכנסו 20,000-30,000 ישראלים לעבודת הבנייה? אני יודע שהדבר לא ניתן להיעשות מהיום למחר, אבל הבה נחזור להיות גם בונים וגם חקלאים, שתלויים פחות בעבודה של תושבי השטחים. קודם נפתור את בעיותינו, אחר כך נדאג להם.

גם בשבילים יש פתרון – לבוא לשולחן המשא-ומתן. היום מצפוני נקי יותר כלפיהם, מפני שיש דרך לפתרון על בסיס מכתב הזימון לוועידת-מדריד – להתקדם בשני שלבים; שיבואו למשא-ומתן אם הם רוצים לפתור את מצוקתם של אלה שהם מייצגים.

הועלו פה הצעות. אני ממליץ ליושב-ראש האופוזיציה החדש, שייוועץ בשר המשפטים לשעבר, מה משמעות חקיקה האומרת לבית-המשפט העליון: לך אין סמכות בשטחי יהודה, שומרון ועזה, או אין סמכות בתחומים מסוימים.

דוד מנע (הליכוד):

אבל להם יש זכות לגשת לבג"ץ.

עוזי לנדאו (הליכוד):

לפרק זמן.

חיים אורון (מרצ):

שר הבריאות ח' רמון:

היו"ר ש' וייס:

חבר הכנסת אורון, מדוע מפריע לך שהנאום של ראש הממשלה התנהל עד עכשיו בשקט?

ראש הממשלה ושר הביטחון י' רבין:

אין דבר.

אתם יודעים איזו ממשלה שינתה את תקנות ההגנה משנת 1945. התוספות בעקבות פסיקת בג"ץ במהלך האינתיפאדה לא היו לרוחי אז כשר הביטחון. השאלה שנשאלה, היתה ונשארה: האם יש

מקום שכנסת ישראל תקבל החלטה האומרת לבית-המשפט העליון: בתחומים אלה באזורי יהודה, שומרון ועזה אין לך סמכות?

צחי הנגבי (הליכוד):

לך יש תשובה על השאלה הזאת?

ראש הממשלה ושר הביטחון י' רבין:

תיתנו תשובה בהזדמנות אחרת.

עוזי לנדאו (הליכוד):

— — — שלא יודע לשאול.

חנן פורת (מפד"ל):

— — —

היו"ר ש' וייס:

חבר הכנסת חנן פורת, יש פרוצדורה להצעות חוק, אתה מכיר אותה. היום יש הצעות דחופות לסדר-היום. ב-3 במאי תציע זאת.

חנן פורת (מפד"ל):

— — —

ראש הממשלה ושר הביטחון י' רבין:

אני לא רוצה לעשות חשבונות קטנים, ודאי לא בפסח לעשות חשבון דמים, כי גם אותו אפשר לעשות עם חלק מהדוברים פה. אבל — — —

עוזי לנדאו (הליכוד):

עשית פעמיים.

ראש הממשלה ושר הביטחון י' רבין:

אני רוצה לומר, שאני רואה דווקא מן המצוקה, דווקא מן הכורח הביטחוני – להביא להפרדה כדי לתת ביטחון. בלי הפרדה לא יהיה ביטחון אישי. ככל שתהיה ההפרדה חדה יותר כך יחזור הביטחון; לא הרמטי, אני לא מתיימר, אין ביטחון הרמטי בפני טרור. יש צמצום משמעותי של תחושת הסיכון האישי.

ולכן יש הזדמנות היום לחבר שניים – גם את הביטחון האישי, גם את החזרה להיות בוני הארץ, לא במלים, בענף הבנייה, וגם בתחומים אחרים. לא להחליף בתאילנדים. לא שאינני סבור שלצורך קליטת עשרות אלפי ישראלים בבנייה אין מקום להביא מומחים, אם לא מספיק ישראלים – גם זרים, אבל זה כדי לשרת את קליטת העובדים הישראלים, ויש מספיק כאלה היום בארץ, כי זה תהליך. הבעיה בשביל מה עושים מעשה.

והדבר השלישי, אני מקווה ששיחות השלום תחודשנה, כדי לפתור את הסכסוך. זה לא בא במקום המלחמה בטרור. אני מקווה, אין לי ודאות, יש לי הרושם שבקרוב חלק מהפלשתינים יש איזו תחושה, שבעקבות מה שמצטייר אצלם – ואני לא אומר דרך מה ואיך, אתם יודעים בדיוק כמוני – כמבוכה ישראלית, אם ה"סקאדים" העירקיים יצרו מבוכה בעורף, יש להם תחושה שהסכינאות שלהם יצרה מבוכה. את תולדת ה"סקאדים" אנחנו רואים במירוצ' המטורף של מדינות אחרי טילי קרקע-קרקע, עד צפון-קוריאה, לאירן, לסוריה, ללוב; לקח עז. אולי יש ביניהם השוגים באשליות, שהסכינאות תבהיל אותנו.

לשלום דרושים שניים. הם לא עושים לנו טובה כשהם באים לשולחן המשא-ומתן. גם אנחנו לא עושים להם טובה. שלום אמיתי יכול לצמוח רק מאינטרס משותף של שני הצדדים.

לכן, אני מסתכל קדימה ומאמין, שאפשר להפוך את האמצעים שהחלנו לנקוט בתהליך מדורג, כי אי-אפשר לעשות זאת במכה אחת, אי-אפשר לשנות דברים שהשתרשו במשך 25-26 שנים: הישענות על עבודה זולה, לא עבודה ישראלית; גם לתת ביטחון, גם לחזור לעצמנו, גם לפתור את בעיות האבטלה. ואם נוכיח שאנחנו מסוגלים לעשות את שני אלה, הם יבואו גם למשא-ומתן לשלום.

באווירת החג אני מבקש גם מחברי סיעתי וגם מהסיעות שהגישו את ההצעות שלא להתחיל בהצבעות, ולהעביר את כל ההצעות לדיון בוועדת החוץ והביטחון.

היו"ר ש' וייס:

אני מודה לראש הממשלה ושר הביטחון.

יש לי בקשה יוצאת דופן, בעקבות דבריו של ראש הממשלה, אל חברי הכנסת יורם לס, תמר גוז'נסקי, עמיר פרץ, שלמה בוחבוט, דוד מנע, טלב אלסאנע, יוסף בא-גד וידידי דראושה, לוותר גם על הדקה של ההנמקה ונעביר את כל ההצעות – לרגל אווירת החג, בואו נעשה פעם מפעל משותף. כבר אין מה להוסיף במסגרת הדקה הזאת.

יוסף בא-גד (מולדת):

אני מתנגד.

היו"ר ש' וייס:

אני מציע שכולם יסכימו. מי שלא יסכים – ניתן לאחד או לשניים לומר להיסטוריה את דבריהם בחצי הדקה הזאת, בסדר?

חבר הכנסת יורם לס?

יורם לס (העבודה):

לא מסכים.

היו"ר ש' וייס:

גם לא מסכים? קדימה, כל אחד חצי דקה. בבקשה. אין מה לעשות. חשבתי שתוותרו על הדבר הזה. עוד לא הצבענו. רבותי, יש תקנון, מה אני יכול לעשות?

דן תיכון (הליכוד):

אני מציע שתצביע ואחר כך תיתן להם רשות הדיבור.

היו"ר ש' וייס:

הייתי עושה זאת, באמת, חג הפסח, בשביל חצי דקה, התעקשות כזאת. טוב, דברו. בבקשה.

חבר הכנסת לס מציע להסיר את ההצעה של חבר הכנסת בנימין נתניהו. בבקשה. נא לא לעזוב את האולם. נצטרך לעשות הצבעה בכל זאת.

יורם לס (העבודה):

אדוני היושב-ראש, חברי הכנסת, אני מבקש להסיר את הצעתו של חבר הכנסת נתניהו, משום שבהצעה הזאת אין התייחסות לדבר העיקרי, והוא הבעיה של הערבוביה של אוכלוסיות יהודית וערבית השונאות זו את זו.

אני רוצה להזכיר לחבר הכנסת נתניהו, שרק בזכות האופוזיציה דאז יש שלום עם מצרים. בלי האופוזיציה האחראית של מפלגת העבודה לא היה הסכם קמפ-דייוויד.

אני פונה אליו לשאול את הבוחרים שלו, המתנגדים לסיפוח של אוכלוסייה ערבית – לשנות את מצע המפלגה שלו ולתמוך במאמצי השלום של מפלגת העבודה.

היו"ר ש' וייס:

תודה רבה. חברת הכנסת גוז'נסקי, את לא מוותרת? אפילו הלחץ הפיסי הלא-מתון שלי לא עוזר? טוב, חצי דקה.

תמר גוז'נסקי (חד"ש):

תודה רבה, אדוני. אני מבקשת להסיר את הצעתו של חבר הכנסת פלד. אני רוצה לומר שהסגר, המנוגד למשפט הבין-לאומי, הוא גם בלתי יעיל. הוא אינו יעיל לא לטווח הבינוני ולא לטווח הארוך. ואם אדוני ראש הממשלה דיבר כאן על הפרדה, אנחנו צריכים הפרדה, אבל הפרדה בדרכי שלום ובמסגרת הסדר שלום. ולכן, אדוני ראש הממשלה, תיטיב לעשות אם בשיחות השלום תנהל משא-ומתן ישיר עם אש"ף, תסכים לעיקרון של הגדרה עצמית, תהיה הפרדה, יהיה שלום ויהיה ביטחון לשני העמים. ואז, אדוני ראש הממשלה, גם תוותר על ביטויים מגונים כאלה שהשתמשת בהם לגבי האוכלוסייה הערבית, לגבי הפלשתינים, נוסח "וישרצו". תודה.

היו"ר ש' וייס:

ראש הממשלה אמר את זה לפי נוסח ההגדה של פסח.

חבר הכנסת עמיר פרץ, בבקשה.

עמיר פרץ (העבודה):

אני מוותר, אדוני היושב-ראש.

היו"ר ש' וייס:

מוותר. הנה המתנדבים בעם. אני מברך אותך על כך ומודה לך בשם האומה. חבר הכנסת בוחבוט, בבקשה.

שלמה בוחבוט (העבודה):

אני מוותר.

היו"ר ש' וייס:

חבר הכנסת דוד מנע, אתה לא מצטרף למוותרים? לא רוצה את ברכת היושב-ראש? מה לעשות? יש שמונה הצעות, לכל אחד יש זכות. בבקשה.

דוד מנע (הליכוד):

אדוני היושב-ראש, אני מבקש להסיר את ההצעה של חבר הכנסת אלי דיין.

אדוני ראש הממשלה, אני רוצה לומר לך, שוב ברוח החג, ולא באווירה של התנצחות, כמה דברים בנושא של תעסוקה. בבנייה ובחקלאות, בשבועיים האחרונים – ואני אומר לך את זה מהשטח – נקלטו בודדים בלבד. גם המאות או האלפים שהופנו, אחרי יום-יומיים חזרו ולא עבדו, לא בקטיף ולא בבניין.

היו"ר ש' וייס:

ולפיכך?

דוד מנע (הליכוד):

ולפיכך, אם אתה רוצה להפנות ישראלים לבניין ולחקלאות, הדבר יתבצע אך ורק בהעלאת שכר – –

ראש הממשלה ושר הביטחון י' רבין:

נכון.

רן כהן (מרצ):

נכון.

דוד מנע (הליכוד):

– כי הישראלים לא יקבלו שכר כמו שמקבלים אנשי עזה. והשכר הזה יבוא בעיקרו מ-900 מיליון השקלים שהמדינה משלמת בשנת 1993 למובטלים כדמי אבטלה. רק באמצעי הזה אפשר יהיה לקלוט ישראלים.

ראש הממשלה ושר הביטחון י' רבין:

נכון.

היו"ר ש' וייס:

תודה רבה לחבר הכנסת דוד מנע. חבר הכנסת טלב אלסאנע, אולי אתה מוותר? דווקא את חגי מירום אתה רוצה להוריד?

טלב אלסאנע (מד"ע):

אני רוצה לברך את חבר הכנסת חגי מירום על נאומו, ובהזדמנות זו ברצוני לגנות את ההסתה הפרועה וחסרת הרסן של הקיצונים מהימין. אני זוכר את חבר הכנסת שרון שהיה מבקר ביישובים הערביים וזוחל אחרי הקולות של הערבים ולא היה אומר שהערבים הם אנטי-יהודים. אלה התבטאויות גזעניות שאין להן מקום בפרלמנט הישראלי. אני מגנה גם את התבטאויותיו של חבר הכנסת הטרנספריסט זאבי, שלדעתי מביישות אפילו תנועות קיצוניות במערב-אירופה.

היו"ר ש' וייס:

תודה רבה. חבר הכנסת יוסף בא-גד, בבקשה.

יוסף בא-גד (מולדת):

אני מבקש להוריד את הצעתו של חבר הכנסת רן כהן.

שלשום שרנו בהגדה – ואני לא אשיר כרגע – "והיא שעמדה". אם היו כל חברי הכנסת מצטרפים, הייתי שר אתם. שרנו: והיא שעמדה לאבותינו ולנו, שבכל דור ודור קמים עלינו.

אני אומר לכבוד ראש הממשלה, אני אומר לקואליציה: הרב צבי יהודה הכהן קוק, זכר צדיק לברכה, כתב מכתב לך, כבוד ראש הממשלה, ולשמעון פרס: זה לא שלכם המדינה, ארץ-ישראל, לא אתם חייבים לפתור פתרונות, תשאירו לאחרים.

דבר שני. נאמר בהגדה: "וירעו אותנו המצרים". שואלים כולם: זו לא עברית נכונה, היה צריך להיות כתוב "וירעו לנו". אלא, רבותי, יש כאן מדבקה: "כולנו יורם שקולניק". עשו אברך תמים לרוצח. אדם תמים, אמריקני נאיבי, הפכו אותו. המדיניות שלכם הפכה את כולנו ליורם שקולניק. אתם חייבים לשנות מדיניות.

היו"ר ש' וייס:

חבר הכנסת בא-גד, ברשותך, מפאת כבודו של יורם שקולניק, זיכרוננו לברכה – – –

קריאות:

לא, לא, יורם שקולניק חי.

היו"ר ש' וייס:

סליחה, אני מתנצל. אבל בלי שום "כבודו", לא מקובל בכנסת לשאת שלטים. כבר בלביתם אותי, מרוב הצעות לסדר. חבר הכנסת דראושה, האחרון, בבקשה.

קריאה:

יידל לחיים.

היו"ר ש' וייס:

יידל לחיים. בבקשה.

עבד-אלוהב דראושה (מד"ע):

אדוני היושב-ראש, אני מבקש להסיר את הצעתו של חבר הכנסת אריק שרון משתי סיבות.

הסיבה הראשונה היא, שהוא חי באשליות, הוא מציע הצעות שניסה אותן ולא הצליחו. במלחמת לבנון הוא הכניס את מדינת ישראל והאזור כולו לבוץ הלבנוני, ולא הצליח. כל ההמלצות שלו יגבירו את הדיכוי, אבל לא יביאו לרגיעה ולא ימנעו את המשך שפיכות הדמים.

הסיבה השנייה היא המתקפה הבלתי צודקת, המרושעת, כלפי הציבור הערבי, כלפי חברי הכנסת הערבים, כאשר האשים אותנו באנטי-יהודיות. אני רוצה לומר כאן באחריות מלאה, שאין אנחנו אנטי-יהודים, אלא אנחנו מחפשים כל אפיק לדו-קיום יהודי-ערבי. זאת הדרך האמיתית להעמיק את החיים ביחד, כאן בתוך המדינה ובאזור. הוא צריך לזכור, שיהודים וערבים יחיו תמיד כאן במדינת ישראל ובאזור הזה.

לכן אני קורא לך לחזור בך מהדברים המרושעים הללו שאתה חוזר ואומר בכנסת, המהווים מקור לבושה אישית לך, לסיעה שלך ולכנסת כולה.

היו"ר ש' וייס:

תודה רבה. קודם כול, אני מבקש להוציא מהפרוטוקול את ההערה שלי על יורם שקולניק. אני באמת התבלבלתי, ואני מתנצל.

חברי הכנסת, האם יש חבר כנסת מבעלי ההצעות שאינו מסכים להצעת ראש הממשלה להעביר את הנושא לוועדה? – אין, כולם מסכימים. האם מסכימים שתהיה הצבעה מאוחדת, כבקשת ראש הממשלה? – מסכימים. חברי הכנסת, אנחנו מצביעים על הצעת ראש הממשלה להעביר את כל ההצעות לדיון בוועדת החוץ והביטחון. ההצבעה החלה, בבקשה.

בעד ההצעה להעביר את הנושאים לוועדה – 72

בעד ההצעה שלא לכלול את הנושאים בסדר-היום – 1

נמנעים – 2

ההצעה להעביר את הנושאים שהעלו חברי הכנסת ב' נתניהו, מ' פלד, י' ביבי, ר' זאבי, א' דיין, ח' מירום, רן כהן וא' שרון לוועדת החוץ והביטחון נתקבלה.

היו"ר ש' וייס:

ב-72 תומכים, מתנגד אחד, שני נמנעים, ההצעה התקבלה.

חג שמח, חג בטוח לכולכם. להתראות בפתיחת כנס הקיץ. הישיבה תמה.

הישיבה ננעלה בשעה 13:18.